

รายงานการประชุมสภาผู้แทนราษฎร
ครั้งที่ ๗๕/๒๔๘๔ (สามัญ) สมัยที่ ๒ ชุดที่ ๓
วันอังคารที่ ๒๓ กันยายน พุทธศักราช ๒๔๘๔
ณ พระที่นั่งอนันตสมาคม
เริ่มประชุมเวลา ๑๔.๑๐ นาฬิกา

ประธานสภาผู้แทนราษฎร :
 วันนี้มีสมาชิกมาประชุม ๑๔๐ คนเป็นองค์
 ประชุมแล้ว ข้าพเจ้าขอเปิดประชุมต่อไป
 ในวาระต่อไปกระทั้ตาม กระทั้ที่
 หนึ่งของนายทัน พรหมพิริกุล เรื่อง
 ช่วยเหลือราษฎรที่ได้รับความอดอยาก

นายทัน พรหมพิริกุล (บุรีรัมย์) :
 ข้าพเจ้าขอตั้งกระทั้ตาม รัฐมนตรีว่าการ
 กระทรวงมหาดไทยดังต่อไปนี้คือ ราษฎร
 อำเภอเมืองบุรีรัมย์และอำเภอประโคนชัย
 ได้รับความอดอยากไม่มีข้าวรับประทาน
 ขอเรียนถามว่ากระทรวงมหาดไทยคำริจะ
 แจกข้าวบริโภคแก่ราษฎรที่อดอยากใน
 อำเภอนี้เมื่อใด และได้เตรียมเงินไว้ช่วย
 เหลือในการเรื่องนี้เป็นจำนวนเท่าใด

ขุนสมานหารหิตะคดี (รัฐมนตรี) :
 กระทรวงมหาดไทยขอตอบว่า ในเรื่อง
 ที่ว่าราษฎรอำเภอเมืองบุรีรัมย์และอำเภอ
 ประโคนชัย ได้รับความอดอยากไม่มี
 ข้าวรับประทานนั้น ทางราชการได้สอบ

สวนแล้ว ปรากฏว่าราษฎรในอำเภอ
 เมืองบุรีรัมย์ไม่อดค้ค้ข้าวบริโภคที่เข้า
 เกณฑ์อันควรต้องจ่าย แต่ราษฎรใน
 อำเภอประโคนชัย อดค้ค้ข้าวบริโภคอยู่
 ในเกณฑ์ต้องจ่ายให้ ได้จ่ายไปแล้วเป็น
 เงิน ๔๗๕ บาท

ประธานสภาผู้แทนราษฎร :
 กระทั้ต่อไปของ ร.ท. อุต นิตยสุทธิ
 เรื่องฝนแล้งราษฎรไม่ได้ทำนา

ร.ท. อุต นิตยสุทธิ (นคร
 ราชสีมา) : ข้าพเจ้าขอตั้งกระทั้ตาม
 รัฐมนตรีว่าการ กระทรวงเกษตรธิการ
 ดังต่อไปนี้คือ รัฐบาลได้แถลงนโยบาย
 ไว้ว่าจะจัดวางโครงการชลประทาน ใน
 ภาคใตยังไม่สามารถวางโครงการใหญ่ได้
 จะจัดวางโครงการย่อย บัดนี้ปรากฏว่า
 ราษฎรในภาคอีสานส่วนมาก โดยเฉพาะ
 อย่างยิ่งในจังหวัดนครราชสีมาในเวลานี้
 ยังไม่ได้ทำนาตามระยะเวลา ฤดูกาล อย่าง
 ที่เคยเป็นมาแล้ว โดยเหตุที่เกิดฝนแล้ง

กัณยานถ้าตกจริงเกรงว่าราษฎรจะทำนา
ไม่ทัน เพราะจะปลูกกล้าก็คงไม่ทัน

พล.อ.ต. พระเวชยันตรังสฤษฏ์
(รัฐมนตรีว่าการกระทรวงเกษตรรา-
ชการ) : ที่ตอบก็คือ โดยปกติเดือน
กัณยานฝนตกลงมาอาจจะช่วยเหลือได้บ้าง
เพราะในเดือนกัณยานบางท้องที่ยังพอที่
จะทำกัณอยู่บ้าง เพราะในบางท้องที่อาจจะ
ปลูกอยู่แล้ว ฝนตกในเดือนกัณยานก็พอ
จะช่วยเหลือบ้าง แต่ที่ยังไม่ได้ทำเลยนั้นก็
ช่วยอะไรไม่ได้

ร.ท. อู๊ด นิตยสุทธี (นคร-
ราชสีมา) : ตามที่รัฐบาลได้รับรอง
ในคราวทำงบประมาณ ปีนี้ จะทำการ
สำรวจในเขตอำเภอปักธงชัย และ
อำเภอสูงเนินนั้น อยากจะทราบว่ารัฐบาล
ได้ทำการสำรวจเป็นผลอย่างไร และ จะ
เสร็จเมื่อใด

พล.อ.ต. พระเวชยันตรังสฤษฏ์
(รัฐมนตรีว่าการกระทรวงเกษตรรา-
ชการ) : การสำรวจในท้องที่นี้ได้ดำเนิน
การไปบ้างแล้ว แต่ในเวลานี้ยังไม่ได้รับ
รายงานพอเพียงที่จะพิจารณาได้ว่าจะควร
ทำเพียงไรหรือไม่

ประธานสภาผู้แทนราษฎร :
กระทู้ต่อไป ของนายภิญโญ อินทะวิ-

วัฒน์ เรื่องการทำนาของราษฎร

นายภิญโญ อินทะวิวัฒน์
(เชียงใหม่) : ข้าพเจ้าขอตั้งกระทู้ถาม
รัฐมนตรีว่าการ กระทรวงเกษตรราชการ
ดังต่อไปนี้ คือ ปีนี้ปรากฏว่าฟ้าฝนแล้ง
มาก น่ากลัวว่าการทำนาของราษฎรทั่วๆ
ไปจะไม่ได้ผลดี จึงอยากทราบว่ารัฐบาล
จะมีนโยบายจัดการ แก้ไข หรือ ช่วยเหลือ
ประการใดหรือไม่

พล.อ.ต. พระเวชยันตรังสฤษฏ์
(รัฐมนตรีว่าการกระทรวงเกษตรรา-
ชการ) : การช่วยเหลือการทำนาของ
ราษฎรตามนโยบายแห่งกระทู้นี้ ซึ่งถามโดย
กว้างขวางนั้นกล่าวโดยทั่วไปถ้าแห่งใดฝน
แล้ง ทางกรมก็ได้พิจารณาดำเนินการ
อยู่แล้วตามที่จำเป็น และแล้วแต่กรณี
โดยได้จัดส่งเรือนาและเครื่องสูบน้ำไป
ช่วยในท้องที่ที่พอจะช่วยเหลือได้ และบาง
ท้องที่ก็ได้กักกนและสงวนน้ำไว้เพื่อประ-
โยชน์ในการทำนา เช่นเปิดหรือเปิด
ประตูน้ำประตูระบายตามที่เหมาะสม วิต
หรือขุดลอกลำคลองลำธาร เป็นต้น ทั้งนี้
ใคร่ขอให้ราษฎรต้องช่วยตัวเอง ให้เต็มที่
ด้วย การช่วยเหลือของทางการก็จะเป็น
เป็นผลตามความมุ่งหมาย อย่างไรก็ตาม
เข้าใจว่าในระหว่างเดือนกัณยานนี้ ถ้า

ฝนตกในท้องที่ที่กั้นตารน้ำอีกตามสมควร
การทำนาของราษฎรก็จะได้ผลดีขึ้น อีก
มาก

ประธานสภาผู้แทนราษฎร :
กระทู้ต่อไปของ นายอำเภอ อิศรางกูร
ณ อยุธยา เรื่องการช่วยเหลือชาวนาปีน

นายอำเภอ อิศรางกูร ณ อยุธยา
(สิงห์บุรี) : ข้าพเจ้าขอตั้งกระทู้ถาม
รัฐมนตรีว่าการ กระทรวงเกษตรธิการ
ดังต่อไปนี้ คือ ทั่วในปีที่ราษฎรชาว
ไร่ชาวนาในจังหวัดสิงห์บุรีต่างหว่านข้าว
และตกกล้าไม่ใคร่จะได้ต้นข้าวให้เป็นผล
สมตามฤดูกาล เพราะมีฝนตกน้อยไม่เพียง
พอ และทั้งอาการของน้ำที่จะหลากไหล
ขึ้นท่วมทุ่งนาพอได้หล่อเลี้ยง ต้นข้าว ให้
ผลดีออกรวงจนเกิดผลเก็บเกี่ยวพอได้เลี้ยง
ชีพของราษฎรตลอดกาลไปได้นั้น ก็ดู
จะเป็นการผิดความหวัง ของ ราษฎร เสีย
ส่วนมากในปีนี้ เพราะคงเหลือฤดูกาล
ทำไร่ในที่ราษฎรจะเพาะปลูกผลต้นข้าว
ก็มีอยู่น้อยวันแล้ว ภัยเหตุนี้จึงขอเรียน
ถามว่า เมื่อสภาพแห่งดินฟ้าอากาศได้
เกิดขึ้นวิปริตผิดปกติไปมาก ซึ่งจะ กระทำ
ให้ไม่มีน้ำหล่อเลี้ยงต้นข้าว ชาวนา ให้ได้
ผลทันตามฤดูกาลดังกล่าวแล้วนี้ รัฐบาล
ได้มีนโยบายที่จะช่วยเหลือราษฎรในจ้ง-

หวัดสิงห์บุรี ให้ทัน ฤดูกาล ใน ยาม คับขัน
ในเรื่องเช่นนี้อย่างไรบ้างหรือไม่

พล.อ.ท. พระเวชยันตรังสฤษฎ์
(รัฐมนตรีว่าการ กระทรวง เกษตรการ-
การ) : กระทรวงเกษตรธิการขอตอบว่า
ตามรายงานการทำนาของ จังหวัดสิงห์บุรี
ปรากฏว่า ความเสียหายที่มีอยู่บ้างนั้นนับ
ว่าเป็นส่วนน้อย และเพื่อป้องกันมิให้ขาด
แคลนน้ำ ในการ ทำนา ทาง การ ก็ จะ
ได้พิจารณาช่วยเหลือตามความจำเป็นต่อไป
เช่น ส่งเรือนาหรือเครื่องสูบน้ำไป
ช่วยสูบน้ำให้

ประธานสภาผู้แทนราษฎร :
กระทู้ต่อไปของ พล.ต. พระยามรวิสัย-
สรเดช เรื่องรัฐบาลไม่อุดหนุนการค้า
แก่บริษัทไทย

พล.ต. พระยามรวิสัยสรเดช
(ลำปาง) : ข้าพเจ้าขอตั้งกระทู้ถาม
รัฐมนตรีว่าการ กระทรวง การ เศรษฐกิจ
ดังต่อไปนี้ คือด้วยคนไทยได้พยายาม
สร้างชาติ ตามรัฐธรรมนูญฉบับที่ ๗ และ
สุนทรพจน์กับคำปราศรัยของวณพานายก
รัฐมนตรี โดยเฉพาะอย่างยิ่งต้องการตั้ง
เอาการพาณิชย์ในบ้านเมือง ของ ตน ให้
กลับมามีอยู่ในมือของคนไทย โดยได้รวม
ทุนรวมความคิดกันจัดตั้ง บริษัทการค้า-

ของคนไทยขึ้นแล้ว และได้ขอรับช่วงงาน การค้าจากรัฐพาณิชย์ เช่นขอค้าเกลือจาก กรมสรรพสามิตขอค้าน้ำตาลทรายไทย จากโรงงานน้ำตาลไทยกระทรวงการ เศรษฐกิจเป็นต้น ก็ไม่ได้รับอนุญาต โดยได้รับคำตอบว่า ต้องการค่าเสียเอง หรือจะให้รับช่วงไปจำหน่ายได้ก็แต่ เฉพาะ บริษัท ไทยนิคมพาณิชย์ จำกัด และ บริษัทจังหวัดพาณิชย์จำกัดเท่านั้น ตาม เรื่องที่ยังมีการแบ่งแยกเป็นเขาเป็นเรา กัน อยู่เช่นนี้ รัฐบาลมีนโยบายจะสมัครสมาน การนุเคราะห์การใดบ้าง

พ.อ. พระ บริ ภักดิ์ ยุทธ กิจ (รัฐมนตรีว่าการกระทรวงการเศรษฐกิจ) : กระทรวงการเศรษฐกิจขอตอบตั้ง นี้คือการที่รัฐพาณิชย์บาง หน่วยไม่ได้ให้ บริษัทหรือเอกชนอื่นรับ ช่วง การ ค้า ไป นั้น มิใช่เจตนาจะแบ่งแยกเป็นเขาเป็นเรา หากแต่เป็นไปตามนโยบายของรัฐพาณิชย์ นั้น ๆ เช่น โรงงานทำน้ำตาลจังหวัดลำ- ปางมีนโยบายจัดตั้ง องค์ การ ขึ้น จำหน่าย เองในบางเขต และถ้าในเขตใดมิได้ ตั้งองค์การจำหน่ายเองก็มอบให้บริษัท จังหวัดเป็นผู้รับช่วงเป็นต้น การที่รัฐ- พาณิชย์ให้บริษัทจังหวัดเป็นผู้รับ ช่วง จำ- หน่ายสินค้านั้นก็เพื่อที่จะส่งเสริมและรักษา

ไว้ซึ่งฐานะของบริษัทจังหวัด อันเป็น บริษัทที่รัฐบาลจัดตั้งขึ้นเพื่อช่วยเหลือ ประชาชนมิให้ต้องซื้อสินค้าแพงเกิน ราคาและช่วยเหลือกสิกร อุตสาหกรรม ใน การจำหน่ายผลิตภัณฑ์มิให้ต้องถูกคน กลางกตราคา ทั้งนี้เป็นการจัดระเบียบ เศรษฐกิจของประเทศให้มั่นคง อย่างไรก็ตาม ก็ดี บริษัทจังหวัดมิได้มีนโยบายที่จะแย่ง การค้าของเอกชนอื่นที่จะร่วมมือช่วยส่งเสริมเสมอ

พล. ต. พระยาอมรวิสัยสรเดช (ลำปาง) : ข้าพเจ้าขอซักว่าบริษัทไทย ซึ่งไม่ใช่เป็นบริษัทของราชการ จะไม่มี โอกาสได้เป็นลูกช่วงหรือรับช่วง หรือ เป็นเอเยนทร์รับจำหน่ายสินค้าของ สรรพ- สามิตบ้างหรือประการใด

พ.อ. พระ บริ ภักดิ์ ยุทธ กิจ (รัฐมนตรีว่าการกระทรวงการเศรษฐกิจ) : ก่อนที่จะตั้งบริษัทจังหวัดขึ้น ก็ไม่ ค่อยมีอยู่แล้ว เพราะฉะนั้นเมื่อรัฐบาลตั้ง บริษัทจังหวัดขึ้นแล้ว ก็จำเป็นจะต้อง ช่วยเหลือบริษัทจังหวัดก่อนให้เป็นเนื้อ เป็นตัวต่อไปเมื่อบริษัทเอกชนมี โอกาส ขึ้นแล้ว ก็จะได้จัดการ ขยาย การ ช่วย เหลือขึ้นต่อไป

พล. ต. พระยามรวิชัยสรเดช
(ถ้าปาง) : บริษัทเอกชนที่จะได้รับ
การช่วยเหลือในภายหน้านั้นเมื่อใด

พ.อ. พระ บร ภัณฑ ์ ยุทธ กิจ
(รัฐมนตรีว่าการกระทรวง การ เศรษฐกิจ): เร็วที่สุดที่จะเร็วได้

ประธานสภาผู้แทนราษฎร :
กระทู้ต่อไปของนายผล แสนสระดี เรื่อง
การสร้างที่ว่าการอำเภอ

นายผล แสนสระดี (ขอนแก่น) :
ข้าพเจ้าขอตั้งกระทู้ถามรัฐมนตรีว่าการ
กระทรวงมหาดไทยดังต่อไปนี้ คือ ที่ว่า
การอำเภอชนบทเดิมได้ถูกเพลิงไหม้ทุก
วันนี้ได้อาศัยบ้านพักนายอำเภอเป็นที่ว่า
การอำเภอและบ้านพักนายอำเภอที่กล่าว
นี้มีสภาพไม่เหมาะสมที่จะ ใช้เป็นที่ว่าการ
อำเภอจึงขอทราบ ว่า รัฐบาลจะจัดสร้างที่
ว่าการอำเภอชนบทชั้นใหม่ได้หรือไม่

ขุนสมาหารหิตะคดี (รัฐมนตรี):
กระทรวงมหาดไทยขอตอบว่าจะ ได้สร้าง
ชั้นใหม่

นายผล แสนสระดี (ขอนแก่น):
ท่านรัฐมนตรีได้เคยตอบ กระทู้ถาม ของ
ข้าพเจ้าในสภา ฯ นีมาครั้งหนึ่งว่า ได้ให้
ดำเนินการตั้งงบประมาณขึ้นมาแล้ว แต่
ว่าในงบประมาณเท่าที่ผ่านสภา ฯ นี้ที่

แล้วมา ข้าพเจ้าได้ตรวจดูรายละเอียด
แล้ว ไม่ปรากฏว่ามีเงินสร้างที่ว่าการ
อำเภอนี้เลย จึงอยากจะขอลถามว่าที่ท่าน
รัฐมนตรีบอกว่าจะสร้างนั้นเมื่อใด

ขุนสมาหารหิตะคดี (รัฐมนตรี):
ที่ได้เคยเรียน ไว้ ครั้งหนึ่ง นั้นเป็น ความ
จริง ในครั้งนั้นเราตั้งแล้ว แต่ในทาง
ราชการเรากัด เพราะเหตุว่าการก่อสร้าง
นั้นเราจัดเป็นที่จำเป็น ๑,๒,๓,๔, ไปแต่
อย่างไรก็ดีเรื่องนี้ ในงบประมาณใหม่นี้
ตั้งอีก

ประธานสภาผู้แทนราษฎร :
กระทู้ต่อไปของนายพิน สุพรรณสาร
นายพิน สุพรรณสารไม่อยู่ กระทู้ต่อไป
ของนายอรุณ ทองบั้งโชติ เรื่องฝนแล้ง
ทำให้การทำนาเสียหาย

นายอรุณ ทองบั้งโชติ (พระ-
นคร) : ข้าพเจ้าขอตั้งกระทู้ถาม
ท่านรัฐมนตรีว่าการกระทรวงเกษตรราธิ-
การดังต่อไปนี้ คือ ด้วยบัดนี้ปรากฏว่า
ในท้องที่อำเภอบางเขน บางกะปิ มีนบุรี
หนองจอก ลาดกระบัง พระ โขนง
จังหวัดพระนคร ขาดแคลนน้ำในการทำ
นาเพราะฝนแล้ง ราษฎรในท้องที่เหล่านี้
ได้รับความเดือดร้อนและเสียหาย อย่างยิ่ง
จึงขอเรียนถามว่า รัฐบาลได้จัดการช่วย

เหลือชานาเหล่านั้ประการใดบ้าง เพื่อ
ป้องกันมิให้เกิดมลเสียหาย กับ ชานา ซึ่ง
เป็นกระดูกสันหลังของประเทศ

พล.อ. ต. พระเวชยันตรังสฤษฏ์
(รัฐมนตรีว่าการกระทรวงเกษตรราธิการ):

กระทรวงเกษตรราธิการขอตอบว่า การ
ช่วยเหลือการทำนาในท้องที่อำเภอต่าง ๆ
ตามที่ระบุเกี่ยวกับการขาดแคลนน้ำ ทาง
การได้ดำเนินการแล้วโดยได้เปิดประตูน้ำ
ประตูระบายน้ำทั้งหมคในบริเวณนั้น
ระบายน้ำเข้าในแม่น้ำจคนอกประตูสูง
ชันกว่าท้องนเพื่อเก็บน้ำไว้ กับได้กำหนด
เวลาเปิดประตูน้ำที่จะให้เรือสัญจร ไปมา
ขึ้นไว้เป็นเวลา เพื่อเป็นการสงวนน้ำ
นอกจากนี้ยังได้จ่ายเงิน ให้เป็น ค่าจ้าง
เครื่องสูบน้ำและค่าปิดทำนบในบางอำเภอ
ที่จำเป็นอีกด้วย อย่างไรก็ตาม ปรากฏว่า
การทำนาในท้องที่อำเภอเหล่านั้ ได้ปัก
ดำหรือหว่านไว้เสร็จแล้วประมาณร้อยละ
๘๘ ของเนื้อที่นาทั้งหมดในบริเวณนั้นอยู่
แล้ว และเมื่อปลายเดือนก่อน และต้น
เดือนนี้ก็มีฝนตกหลายครั้ง ย่อมจะช่วย
บรรเทาความเสียหายได้มาก

ประธานสภาผู้แทนราษฎร :
กระทู้ต่อไปของนายคาบสงวน พะยุง-
พงศ์ เรื่องสัตว์พาหนะล้มตาย

ด.สงวน พะยุงพงศ์ (ปรา-
จีนบุรี) : ข้าพเจ้าขอตั้งกระทู้ถามรัฐ-
มนตรีว่าการกระทรวงเกษตรราธิการ ตั้ง
ต่อไปนั้ คือปรากฏว่าทุกอำเภอในจ้ง-
หวัดปราจีนบุรีสัตว์พาหนะได้เป็นโรคล้ม
ตายลงเป็นอันมาก รัฐบาลได้ทราบหรือ
ไม่และจะจัดการแก้ไขประการใดเพื่อให้
การล้มตายของสัตว์เหล่านั้ลดน้อยลง

พล.อ. ต. พระเวชยันตรังสฤษฏ์
(รัฐมนตรีว่าการกระทรวงเกษตรราธิการ):

กระทรวงเกษตรราธิการขอตอบว่า ทาง
การได้ทราบและเจ้าหน้าที่สัตวแพทย์ได้
ดำเนินการปราบปรามอยู่ตั้งแต่เริ่มเกิด
โรคอย่างกวดขันแล้ว ซึ่งบัดนี้ปรากฏ
ว่าในบางตำบลโรคได้สงบลงแล้ว ส่วน
สัตว์ที่ยังป่วยอยู่ก็มีไม่มากนัก หวังว่า
โรคระบาดในจังหวัดนี้จะสงบได้ในเวลา
ไม่ช้า

ด.สงวน พะยุงพงศ์ (ปราจีน-
บุรี) : ข้าพเจ้าขอซักต่อไปว่า จำนวน
สัตว์พาหนะที่ล้มตายในจังหวัดปราจีนบุรี
ข้าพเจ้าขอทราบรายละเอียดทุกอำเภอ

พล.อ. ต. พระเวชยันตรังสฤษฏ์
(รัฐมนตรีว่าการกระทรวงเกษตรรา-
ธิการ) : นั้เป็นตัวเลข ถ้าท่าน

ถาม และต้องการทราบว่าจะไปติดต่อกับเจ้าหน้าที่ใด จะได้รับรายละเอียดดีกว่า

ด.สงวน พะยุงพงศ์ (ปราจีนบุรี) : เท่าที่ข้าพเจ้าทราบมาว่าขณะที่สัตว์ล้มตายเป็นอันมากนั้น เจ้าหน้าที่ไม่พอ และบางที่มีอยู่ไม่พอเพียงสักล้นกันอย่างน้อยรัฐบาลได้คำนึงถึงเรื่องนี้บ้างหรือเปล่า

พล.อ.ต. พระเวชยันตรังสฤษฏ์ (รัฐมนตรีว่าการกระทรวงเกษตรราชการ) :

เมื่อเวลามีโรคระบาดมากเช่นนี้ทางการได้ปฏิบัติโดยระดมสัตวแพทย์ไปทุกคราว และทำอย่างดีที่สุดที่จะทำได้ และเท่าที่ทำไปนี้ รู้สึกว่าได้ทำเป็นอย่างมากอยู่แล้ว จะเห็นได้ว่าในอำเภอที่เกิดโรคตั้งแต่เดือนมกราคมที่แล้วมานั้นเช่นกิ่งอำเภอสระแก้วโรคก็สงบแล้ว และทางกบินทร์บุรี การปฏิบัติของเจ้าหน้าที่ก็ได้ผลดีอยู่แล้ว

ด.สงวน พะยุงพงศ์ (ปราจีนบุรี) : ข้าพเจ้าขอซักต่อไปว่า ตามที่สภาผู้แทนราษฎรได้อนุมัติเงินจำนวนนี้ให้เพื่อปราบปรามโรคระบาดนี้เป็นจำนวนมากแล้ว ขอทราบว่าได้ดำเนินงานไปถึงเพียงไหนแล้ว

พล.อ.ต. พระเวชยันตรังสฤษฏ์ (รัฐมนตรีว่าการกระทรวงเกษตรราชการ) :

ธิการ) : ในการปราบปรามโรคระบาดสัตว์พาหนะนั้น แม้ในจังหวัดปราจีนบุรีที่ท่านตั้งกระทู้ถามนี้ ก็นับว่าปราศจากโรคมาแล้วเหมือนกันแต่หากว่าเวลาเมื่อเกิดการพิพาทคราวนี้ อำเภอเหล่านั้นอยู่ในยุทธบริเวณ ในบางอำเภอการเคลื่อนไหวของสัตว์พาหนะเหล่านั้นก็มี อยู่ที่ที่ท่านได้ทราบ เพราะฉะนั้นเข้าใจว่าท่านคงจะเห็นใจ

ประธานสภาผู้แทนราษฎร :

หมทวารกระทู้แล้ว

ในวาระต่อไปขอให้พิจารณาร่างพระราชบัญญัติทำเหมืองแร่ (ฉบับที่ ๗)

พุทธศักราช ๒๔๘๔ ของรัฐบาล

พ.อ. พระบริภัณฑ์ยุทธกิจ

(รัฐมนตรีว่าการกระทรวงการเศรษฐกิจ) :

โดยที่ร่างพระราชบัญญัติฉบับนี้ได้เสนอขึ้นมาในระหว่างที่มีการปรับปรุงกระทรวงทบวงกรม เพราะฉะนั้นข้าพเจ้าขอแก้ตั้งต่อไปนี้ คือ เหตุผลประกอบร่างนั้นตัดข้อ ๓ ออกทั้งข้อและในร่างพระราชบัญญัติมาตรา ๕ ความว่า "ให้รัฐมนตรีว่าการกระทรวงเกษตรราชการรักษาการให้เป็นไปตามพระราชบัญญัตินี้" ขอแก้เป็นให้รัฐมนตรีว่าการกระทรวงการเศรษฐกิจรักษาการให้เป็นไปตามพระราชบัญญัตินี้

รัฐบาลขอเสนอร่างพระราชบัญญัติการทำเหมืองแร่ (ฉบับที่ ๗) พุทธศักราช ๒๔๘๔ โดยมีหลักการว่า แก้ไขเพิ่มเติมบทบัญญัติบางมาตราแห่งพระราชบัญญัติการทำเหมืองแร่แก้ไขเพิ่มเติมพุทธศักราช ๒๔๘๔

เหตุผลก็คือ ๑. เวลานี้มีผู้ตั้งร้านชื้อแร่มาก เป็นเหตุอย่างหนึ่งที่ทำให้มีการขุดแร่โดยมิชอบด้วยกฎหมายแพร่หลาย สมควรควบคุมอย่างรัดกุม โดยให้เจ้าพนักงานมีอำนาจอย่างกว้างที่จะเพิกถอนหรือระงับการออกใบอนุญาตให้ทำการซื้อขาย ฯลฯ

๒. แร่บางชนิดถึงมีราคาต่ำ แต่ก็ยังมีทางทำส่งออกได้ เหตุที่ไม่มีการทำส่งออกจำหน่ายต่างประเทศ ก็เพราะติดขัดด้วยการที่ต้องปฏิบัติตามพระราชบัญญัติการทำเหมืองแร่และการที่ต้องเสียค่าธรรมเนียมต่าง ๆ เพื่อส่งเสริมให้มีการทำแร่ตั้งว่าออก จึงควรให้รัฐมนตรีมีอำนาจยกเว้นไม่ให้แร่ที่มีลักษณะตั้งว่า อยู่ในบังคับแห่งพระราชบัญญัติการทำเหมืองแร่ และการเสียค่าธรรมเนียม จึงได้ขอแก้ไขพระราชบัญญัติบางมาตรา

นายจิต เวชประสิทธิ์ (ภูเก็ต):
ถามที่รัฐบาลได้เสนอร่างพระราชบัญญัติการทำเหมืองแร่ (ฉบับที่ ๗) พุทธศักราช ๒๔๘๔ ขึ้นมานี้ เท่าที่ข้าพเจ้าได้มีโอกาสพิจารณาร่างพระราชบัญญัตินี้ มีเหตุผลอยู่หลายประการซึ่งข้าพเจ้าจะได้กราบเรียนต่อสภา ฯ ว่า เราสมควรจะรับหลักการแห่งร่างพระราชบัญญัติฉบับนี้หรือไม่ ดังเหตุผลซึ่งรัฐบาลเสนอมาแล้วท่านจะเห็นได้ว่ามีเหตุผลสมควรอยู่บ้างในการที่จะรับหลักการร่างพระราชบัญญัตินี้ แต่ถ้าหากว่าท่านได้มีโอกาสพิจารณาให้ละเอียดถี่ถ้วนยิ่งขึ้น ท่านจะได้พบข้อบกพร่องอย่างมากมาย ซึ่งปรากฏอยู่ในร่างพระราชบัญญัตินี้ ดังที่ข้าพเจ้าจะได้กราบเรียนให้ท่านทั้งหลายทราบดังต่อไปนี้

ในการที่ข้าพเจ้าจะอภิปรายร่างพระราชบัญญัติฉบับนี้ ข้าพเจ้าจะกราบเรียนแยกเหตุผลออกเป็นสองตอน คือ ในประการแรกมีว่าเป็นการสมควรเพียงไร ที่เราไม่สมควรจะรับหลักการแห่งร่างพระราชบัญญัติฉบับนี้ ในประการที่สองข้าพเจ้าจะได้กราบเรียนให้ท่านผู้มีเกียรติทั้งหลายทราบว่า เรามีเหตุผลอีกอย่างหนึ่งที่เราไม่สมควรจะรับร่างพระ

ราชบัญญัตินี้ไว้พิจารณา ในตัวบทของ
ร่างพระราชบัญญัตินี้เองของท่านทั้งหลาย
ได้โปรดพิจารณาอยู่ในเหตุผลข้อแรก ซึ่ง
รัฐบาลได้เสนอมาให้สมาชิกทั้งหลาย
พิจารณาคือ ข้อหนึ่งเวลานี้มีผู้ตั้งร้านชื้อ
แรมมาก เป็นเหตุหนึ่งที่ทำให้มีผู้ชื้อแรม
โดยมิชอบด้วยกฎหมายขึ้น นี่เป็นเหตุผล
สำคัญข้อหนึ่ง ขอให้ท่านผู้ส่เกียรติกทั้ง
หลายไตร่ตรองดู

เหตุผลข้อหนึ่งที่ว่า มีร้านชื้อแรม
มากและทำให้มีผู้ลักชื้อแรมมากขึ้น ไม่ใช่
ว่าผู้รับชื้อแรมจะทำการชื้อขายได้โดยมี
เงิน ใครจะชื้อก็ชื้อได้โดยไม่ได้รับอนุ
ญาติ ขอให้ท่านลองเป็คกฎหมายดู ใน
มาตรา ๑๕ ซึ่งเป็นบทบัญญัติว่าด้วยการ
รับชื้อแรมโดยเฉพาะ มีกฎหมายห้ามโดย
ชัดแจ้งที่เคียวว่า ห้ามมิให้ผู้รับอนุญาตชื้อ
แรมหรือผู้ถือใบอนุญาตชื้อแรม เว้นแต่ผู้
ชื้อแรมนั้น จะมี ใบอนุญาต โดยถูกต้อง ดัง
ปรากฏในข้อ ก.ข.ค. นอกจากนั้นยังมี
มาตรา ๑๐ ซึ่งเป็นบทบัญญัติเกี่ยวโดย
เฉพาะ ถ้าผู้ชื้อแรม จะต้อง ปฏิบัติตามกฎ
หมาย ก็ผู้ชื้อแรมจะต้องมีบัญชีชื้อแรม
และ จะต้อง มีบัญชี จำหน่ายแรม และ บัญชี
จำนวนแรมคงเหลือ ถ้าหากผู้ชื้อแรมเป็นผู้
มีอาชีพชื้อหาแรมเอง แล้วผู้นั้นจะต้อง

มีบัญชีพิเศษอีกอันหนึ่ง ก็บัญชีแรมที่
ชื้อได้ และยังมีในมาตรา ๑๗ แม้แต่
การนำเคลื่อนที่กฎหมายกับบัญญัติ ห้ามไว้
และกฎหมายยังบัญญัติให้ผู้นำแรมเคลื่อนที่
ไ้จะต้องปฏิบัติตามกฎหมาย เช่นจะต้อง
มีชื่อเจ้าของหรือมีใบอนุญาตสำหรับนำแรม
เคลื่อนที่ที่จะต้อง บอกจำนวน น้ำหนักและ
แรมนั้นเป็นของใคร และกฎหมายนั้น
บัญญัติไว้ โดยชัดแจ้งถึง ๓ มาตรา คือ
มาตรา ๑๐ มาตรา ๑๕ และมาตรา ๑๗
ซึ่งบ่งไว้ชัดว่า ผู้ทำการชื้อแรมนั้นไม่มี
อำนาจอิสระที่จะทำการชื้อแรมได้ จะ
ต้องอยู่ภายใต้การควบคุมของกฎหมาย
จึงเห็นได้ว่าผู้รับชื้อแรม จะทำการทุจริต
นั้นเกือบไม่มีทางทำได้เลย

อีกประการหนึ่งเหตุผลที่ว่า จะทำ
ให้มีการชื้อแรมมากขึ้น การที่เราจะควบคุม
การชื้อขายแรมนั้น เป็นเหตุผล ซึ่งเรา
ไม่น่าจะรับหลักการแห่งร่างพระราชบัญญัติ
นี้ที่เกี่ยว แต่เหตุผลบอกว่ามีการชื้อ
แรมมากรัฐบาลก็ได้พิจารณาเห็น ชัดอยู่
แล้ว แต่ยังไม่ตรงกับข้อเท็จจริง ซึ่ง
ข้าพเจ้าจะขอยกตัวอย่าง ในจังหวัดภูเก็ต
ซึ่งมีแรมมากแห่งหนึ่งในประเทศไทย
ข้าพเจ้าสามารถจะเรียนข้อเท็จจริงให้
สภา ฯ นี้ทราบได้ว่า การที่มีผู้ลักลอบ

ชุกหาแรมมากจนเพราะเหตุใด ก็เนื่องจาก
 ทั่วขณะราคาแรมสูงจนมาก ก็ยอมเป็น
 ธรรมคาอยู่เอง ที่จะต้องมีผู้พยายาม หาแรม
 มา ซึ่งเขาพอจะได้เงินไปเป็นประโยชน์
 ของตนไต่บ้าง เมื่อเช่นนั้นแล้วการที่รัฐ-
 บาลแก้มานจึงไม่ตรงกับเหตุผล และ
 รัฐบาลจะไปป้องกันวิธีการทางผู้ซื้อนั้น
 เห็นว่าไม่สมควร ข้าพเจ้าจะชี้แจงให้
 ท่านทราบอีกข้อหนึ่งว่า การที่ผู้ลกลอบ
 ชุกแรมมาขายนั้น ผู้นั้นไม่ใช่ว่าจะเป็นผู้
 ประกอบอาชีพใหญ่ โทลงทุนมากมาย
 บุคคลซึ่งลักชุกแรมนั้น โดยมากเป็นกรรม-
 กรหาเข้ากินค่า มีทุน ๕-๖ บาทก็ไปหา
 เครื่องมือมาทำการชุกแรมไม่เคยปรากฏว่า
 ผู้ลกลอบ ชุกแรมนั้นจะเป็นเศรษฐี ร่ำรวย
 เงินทองก็หาไม่ได้ เพราะการกระทำเช่น
 นั้นเป็นการทำงานใหญ่ จะต้องใช้
 กรรมกรมาก เป็นการเสี่ยงภัยและผืน
 กฎหมาย เมื่อรัฐบาลป้องกันการลักลอบ
 ชุกแรมโดยตรงแล้ว ทำไมรัฐบาลจึงไม่
 แก้ไขวิธีการควบคุมในกฎหมายนั้นให้
 เข้มงวดขึ้น เราก็น่าจะมีทางทำได้ โดย
 เราผ่อนผัน ให้บุคคลเหล่านั้น ได้มีอาชีพดี
 ซึ่งเป็นรายได้ดีมากในขณะนี้ได้ประกอบ
 อาชีพของเขาโดยสะดวก เมื่อเช่นนั้นแล้ว
 บุคคลลักลอบชุกแรมก็จะหมดไป แต่การ

ที่รัฐบาลทำเช่นนั้น กลับเป็นการ ตรงกัน
 ข้าม คือไปปิดโอกาสไม่ให้มีผู้ซื้อแรมและ
 ข้าพเจ้าขอเรียน ให้ทราบ อีกอย่างหนึ่งว่า
 ภัยในการ ที่เรา จะปิดโอกาส ไม่ให้มีผู้ซื้อ
 แรมมากจนนั้น จะเป็นอย่างไรบ้าง ขอให้
 ท่านผู้มีเกียรติทั้งหลายพิจารณาว่า ถ้าสิน
 ค้าอย่างหนึ่งมีคนซื้อคนเดียว ลูกค้านั้น
 ถูกกดราคาเพียงไร ถ้ามีคนซื้อสองคน
 ราคายอมจะดีขึ้น และถ้าหากว่ามีคน
 ซื้อมาก ๆ ก็ยอมจะดีขึ้นเป็นลำดับ แต่
 การที่รัฐบาล กระทำวิธีนี้เป็น การ ปิด
 หนทาง เท่ากับรัฐบาลปิดโอกาสให้มี
 การผูกขาดเช่นนี้ความทุกข์ยากต่าง ๆ ก็
 ย่อมตกอยู่แก่ราษฎร คือราษฎรที่ยากจน
 นั้นก็จะไม่มีโอกาสหาเข้ากินค่าได้ และ
 นอกจากนั้นข้าพเจ้ายังมีตัวอย่างที่ข้าพเจ้า
 ได้เคยพบเห็นมาเช่นในเรื่อง ร้านค้าของ
 รัฐบาล เช่นร้านซื้อยางหรือร้านซื้อแรม
 ก็ดี สมมติว่าในขณะหนึ่งราคาในตลาด
 มีอยู่อย่างหนึ่งสมมติว่าร้อยบาท แต่ร้าน
 ซื้อของรัฐบาล ไม่เคยซื้อถึง ร้อยบาทเลย
 กลับซื้อเพียง ๘๘ หรือ ๘๗ บาทเท่านั้น
 ขอให้คิดดูเมื่อเป็นเช่นนั้น ใครบ้างที่อยาก
 จะนำสินค้ามาขายให้รัฐบาล ก็ไม่มีใคร
 ขาย ทุกคนที่เขามีสินค้าซึ่งเขาก็ไปขาย
 ให้คนอื่น บุคคลอื่นเมื่อเขาเห็นว่า

รัฐบาลลดลงค่า เขาก็จะต้องลดลง
มาบ้างเช่นนี้แล้วใครเป็นผู้เสียหาย ก็คือ
ราษฎรนั่นเองนี่เป็นเหตุผลประการที่หนึ่ง
ที่สำคัญมากในการที่จะไม่รับหลักการแห่ง
ร่างพระราชบัญญัตินี้

เหตุผลอีกข้อหนึ่ง ซึ่งรัฐบาลแถลง
ไว้ว่าแร่บางชนิด ถึงแม้จะมีราคาต่ำก็ยังมี
ทางทำ คือส่งออกนอกได้ เหตุที่ไม่มี
ผู้นำออกไปจำหน่ายต่างประเทศก็เพราะ
ติดขัดด้วยการที่ต้องปฏิบัติตามพระราช-
บัญญัติ การ ทำเหมืองแร่ และการ ที่ต้อง
เสียค่าธรรมเนียมต่าง ๆ ในเหตุผลนี้
ก็ว่ารัฐบาลต้องการที่จะยกเลิกค่า
ธรรมเนียมการส่งแร่ ออกนอก ประเทศ
เพราะเหตุใดข้าพเจ้า จึงได้คัดค้านเหตุผล
ข้อที่สองนี้ ข้าพเจ้าคิดว่าท่านผู้มีเกียรติ
ทั้งหลายในสภาฯ นี้ทราบดีแล้วว่าฐานะ
แห่งประเทศไทยเราอยู่ใน ฐานะ ชนิดไร
ประเทศไทยเราไม่ใช่เป็นประเทศ
อุตสาหกรรมเราเป็นประเทศ ที่ก่อกำเนิด
ผล เมื่อไรเราทำแร่ได้ก็ส่งไปขายต่าง
ประเทศ ในการที่เราเริ่มไม่สักงาน
โรงงานที่จะทำวัตถุสำเร็จในเมืองไทยเรา
มีนับได้ไม่กี่โรง เพราะฉะนั้นในการที่จะ
สนับสนุนให้ส่งแร่ ออกนอก ประเทศโดย
ไม่เก็บ ค่าธรรมเนียม นั้น ผลร้าย จะมีเป็น

ประการใดบ้าง ผลร้ายที่ว่าเราไม่ได้
เงินเข้ามาในเมืองไทยเราเลย คือใน
จังหวัดที่มีการทำเหมืองแร่ และจังหวัดที่
มีการทำเหมืองแร่ส่งแร่ ออกนอกประเทศ
บางชนิด รัฐบาลจะต้องเก็บภาษีค่าภาค
หลวง เงินจำนวนนั้นไม่ได้เลย ดังที่ได้
กราบเรียนมาแล้ว ในประเทศไทยเราไม่
ใช่เป็นประเทศอุตสาหกรรม เมื่อเป็น
ประเทศที่ไม่ใช่อุตสาหกรรมแล้ว เรามี
วัตถุ คืบ อย่างไรก็ดี ส่ง ออก นอก ประเทศ
และเราเก็บภาษีเป็นวัตถุดิบนั้น ในการ
เก็บภาษีนั้น ขอให้ ท่านทั้งหลาย คิดดูว่า
เป็นการสมควรหรือไม่ การเก็บภาษี
ชนิดนี้เป็น ภาษี ซึ่ง ดี ที่ สุด ที่ ควร จะ ทำ
เพราะเหตุว่า ภาษีอื่นนี้ ไม่ได้ตกอยู่บนบ่า
ของพี่น้องชาวไทยเราเลย กลับไปตกอยู่
แก่ชาวต่างประเทศ ซึ่งต้องการของ
เมื่อเป็นเช่นนั้นแล้ว ทำไม่เราจึง จะ สนับสนุน
ให้ยกเลิกภาษีอื่นเสีย ซึ่งเป็นการ
ที่เราทำประโยชน์ให้แก่ชาวต่างประเทศ
เราควร จะเอาเงินซึ่งเป็นค่าธรรมเนียมมา
ลดหย่อน ภาระอื่นที่ ราษฎรกำลัง แบกอยู่
ทุกวันนี้ เพราะเหตุว่าราคาแร่ต่ำจึงเก็บ
การที่ว่าราคาแร่ต่ำแล้วเก็บ นั้นเป็นการ
ไม่สมควร แต่ในปัจจุบันนี้ราคาตลาดสูง
เราก็ยังทำแร่ ได้ ไม่พอเพียงที่จะขาย

เพราะฉะนั้นข้าพเจ้าเห็นว่าวิธีการที่จะยก
 เลิกค่าธรรมเนียมเช่นนี้เป็นการไม่สมควร
 อย่างยิ่ง เราควรจะเอาเงินซึ่งเป็นค่า
 ธรรมเนียม ค่าภาคหลวงเหล่านี้มาลด
 หย่อนภาระของราษฎรซึ่งแบกอยู่ในปัจ-
 จุบันนี้ ท่านทั้งหลายก็ทราบดีแล้วว่า
 ปัจจุบันนี้วิธีการ ภาษีเรามีวิธีการละเอียด
 ลออะติมากกว่าเก่าเพียงไร ราษฎรไม่มี
 โอกาสที่จะหลีกเลี่ยง ภาระภาษีได้เหมือน
 อย่างแต่ก่อน เมื่อเช่นนี้เรามีทางที่จะ
 ผ่อนหนักผ่อนเบาให้แก่ราษฎรได้ ทำไม
 จึงมายกเลิกวิธีการเช่นนี้เสีย ซึ่งเป็นการ
 ไม่สมควรอย่างยิ่งและนอกจากนี้เหตุผล
 อีกอันหนึ่งซึ่งข้าพเจ้าจะขอกราบเรียนอีก
 ก็คือว่า ท่านไม่ต้องกลัวว่าแร่ซึ่งมีราคา
 ต่ำจะสูงอีกไม่ได้ ในปัจจุบันนี้แร่มีราคา
 สูงจน ไม่มีแร่พอที่จะส่งออกไปนอก
 ประเทศได้ เพราะต่างประเทศทุกประ-
 เทศก็ย่อมมีความต้องการแร่กันเป็น
 จำนวนมาก ฉะนั้นข้าพเจ้าขอเรียนว่าใน
 ปัจจุบันนี้เป็นการ ไม่สมควรที่จะสนับสนุน
 ให้ราษฎรหารายได้ลดลงต่ำเช่นนี้
 แร่มีราคาดีราษฎรไปทำงานให้แก่เขาก็
 ย่อมจะได้ค่าจ้างสูง ถ้าแร่ราคาต่ำค่าจ้าง
 ก็ย่อมได้น้อยลง เป็นธรรมดาอยู่เองที่เจ้า
 ของจะต้องลดค่าแรงลงมา ไม่มีใครจ้าง

เอาไปทำแร่เลย ในเมื่อเขามีราย ได้น้อย
 เมื่อกรรมกรมีราย ได้น้อยเช่นนี้แล้วก็ขอ
 ให้คิดว่าฐานะความเป็นอยู่ของราษฎรมี
 ความคับแค้นเพียงไร โลกเรากำลังอยู่
 ในภาวะคับขัน ซึ่งท่านทั้งหลายจะได้ยิน
 วิद्यุ กระจายเสียง ประกาศ อยู่ทุกเช้าค่า
 ความเดือดร้อน ของราษฎร เป็น อยู่เช่นนี้
 แล้ว ถ้าหากว่าเราออกพระราชบัญญัติ
 นี้ไปก็เท่ากับสนับสนุนให้เขามีราย ได้น้อย
 ลง ความยากลำบากก็เกิดแก่ราษฎรซึ่ง
 ไม่เป็นการสมควรเลย

นอกจากนั้นในเหตุผล ซึ่งเกี่ยวกับ
 กฎหมาย ในร่างพระราชบัญญัติฉบับนี้มี
 อยู่ ๕ มาตรา มาตรา ๑ มาตรา ๒ เป็น
 เรื่องแบบ แต่ในมาตรา ๓ นั้นเป็นการ
 แก้ไขมาตรา ๑๔ เพราะฉะนั้น ข้าพเจ้า
 ขอประทาน อภิปรายที่จะเรียน ให้สภา ฯ
 นี้ทราบว่าในมาตรา ๑๔ นี้แตกต่างอย่าง
 ไรกับมาตรา ๑๔ เดิม มาตรา ๑๔ นี้มี
 สารสำคัญตรงกับมาตรา ๑๔ เดิมเกือบ
 ทั้งหมดมีแตกต่าง อยู่ ๒ ประการ คือ
 ประการแรกเกี่ยวกับ ความสงบ เรียบร้อย
 ของประชาชน ส่วนในประการที่สอง
 นั้นเพิ่ม คำว่า การกระทำผิดตามพระราช
 บัญญัตินี้ เหตุผลที่รัฐบาลเพิ่มข้อความ
 สองประการในมาตรานี้ก็คือ ข้อแรกเพื่อ

จะยกเลิกร้านซ้อแร่ ข้าพเจ้าขอค้านที่ประชุมเห็นว่า เหตุผลที่รัฐบาลเสนอมานี้ ไม่เป็นการสมควรที่จะสนับสนุน ขอให้ท่านอ่านมาตรา ๑๔ ที่รัฐบาลเสนอมานี้ มาตรา ๑๔ มีความว่า "เมื่อมีเหตุอันจะกระทบถึงความปลอดภัย ความผาสุก หรือความสงบเรียบร้อยของประชาชนก็ดีเมื่อผู้ถือใบอนุญาตซ้อแร่ ใบอนุญาตช่วงหรือ ใบอนุญาตตั้ง สถานที่เก็บรักษาแร่กระทำผิดพระราชบัญญัติ" นี่เป็นข้อความซึ่งมีสาระสำคัญ คือหมายความว่าเหตุอันกระทบถึงความปลอดภัย ความผาสุก ความสงบเรียบร้อย หรือมีการกระทำผิดพระราชบัญญัติเหมืองแร่ เจ้าพนักงานผู้มีอำนาจออกใบอนุญาตจะไม่ออกใบอนุญาตแร่หรือไม่ต่อใบอนุญาตให้ก็ได้.....

ประธานสภาผู้แทนราษฎร :
หมดเวลาแล้ว

นายชิต เวชประสิทธิ์ (ภูเก็ต) :
กระผมขอต่ออีกนิดหน่อย ในกฎหมายเดิมมีว่า ถ้าจะเป็นการกระทบกระเทือนความผาสุกของสาธารณชน ผู้มีอำนาจต่อใบอนุญาตจะไม่ต่อใบอนุญาตให้ก็ได้ ในเรื่องถ้อยคำนั้นความผาสุก ความปลอดภัยนั้นมีความหมายกว้างขวางเพียงไรท่าน

ทั้งหลายซึ่งเป็นนักนิติศาสตร์ และ ไม่ใช่ นักนิติศาสตร์คงทราบได้ดีว่ามีความกว้างขวางเพียงไร ข้าพเจ้าขอประทานอธิบาย ด้วยความรู้เพียงเล็กน้อย จะชักตัวอย่าง ดังนี้ การที่จะกระทบกระเทือนถึงความปลอดภัยมีอย่างไร เช่นว่าร้านซ้อแร่ซ้อแร่ไว้มาก เพียงเท่านี้เจ้าพนักงานอาจจะอ้างว่ากระทบกระเทือนต่อความปลอดภัย เพราะเหตุว่าอาจจะมิใช่เข้ามาขโมยก็ได้ และความผาสุกนั้น ข้าพเจ้าขอเรียนให้ที่ประชุมนี้ทราบ ว่าอย่างเช่นว่าราคาแร่ วัน นิกิ โลกรัมละ ๑.๕๐ บาท ทางร้านซ้อแร่ซ้อเพียง ๑.๔๐ บาท เจ้าพนักงานบอกว่ากระทบกระเทือนต่อความผาสุกของราษฎรแล้ว งคใบอนุญาตทางผู้ซ้อไม่มีโอกาสโต้แย้งได้เลย ที่ความสงบเรียบร้อยของประชาชนอย่างกว้างขวางยิ่งขึ้นไปอีกซึ่งเป็นข้อที่ข้าพเจ้าไม่เห็นด้วยในกฎหมายนี้ เป็นการควบคุมการซ้อแร่ การเติมลงไปนั้นทำให้ผู้ซ้อแร่มีฐานะอ่อนแอลงไปอีก นี่เป็นเหตุผลซึ่งไม่เป็นการสมควรที่จะทำการสนับสนุนและยังมีข้อความในมาตรา ๔ ซึ่งถ้าหากว่าท่านผู้มีเกียรติทั้งหลายพิจารณาให้ละเอียดแล้ว เราไม่สมควรที่จะสนับสนุนเลย จริงอยู่ใน

มาตรการเป็นการที่ให้อำนาจรัฐมนตรียก
เว้นค่าเช่า หรือค่าธรรมเนียมซึ่งเคย
เรียกเก็บอยู่แต่เดิม ข้าพเจ้าเห็นสมควร
อย่างเดียวกันที่จะให้อำนาจรัฐมนตรีตาม
มาตรการ คือให้อำนาจยกเว้นการเก็บ
ค่าธรรมเนียมร่อนแร่ ส่วนค่าธรรมเนียม
อื่นๆ เช่นการหาแร่ การขุดแร่ หรือ
การส่งแร่ออกเป็นกรณีไม่สมควรอย่างยิ่ง
ที่จะอนุมัติให้ทำเช่นนั้น เพราะเหตุว่าเป็น
การตรวจหาแร่ การขุดการซื้อการขายก็
ดี บุคคลบางชนิดจะต้องมีทุนมากระทำ
เมื่อเช่นนั้นเราเก็บค่าธรรมเนียมจากคนมี
เงินมาบำรุงประเทศชาตินั้น ไม่เป็นการ
สมควรหรือ นี่เป็นเหตุผลที่ข้าพเจ้าเสนอ
ให้ท่านผู้มีเกียรติทั้งหลายทราบว่าไม่สม-
ควรที่จะออกกฎหมายอย่างยิ่ง และ
นอกจากนั้นข้าพเจ้ายังสงสัยอีกว่าสภา ฯ
นี้จะอนุมัติให้ออกกฎหมายนี้ไปนั้น เรา
จะทำให้รายได้ของประเทศชาติลดไปเป็น
จำนวนไม่ใช่น้อยเลย ด้วยกฎหมายฉบับ
นี้แหละข้าพเจ้ายังมีข้อข้องใจอีกอย่างหนึ่ง
ว่า ฐานะของประเทศไทยเรานั้น เราก็ก
มีอำนาจอิสระที่จะเจรจาทำการค้าขาย
กับต่างประเทศได้ในการยกเว้นไม่เก็บค่า
ธรรมเนียมตามพระราชบัญญัตินี้ ถ้าหาก
ว่าสนธิสัญญาจำกัดแล้วมีข้อยกเว้นให้กระ-

ทำได้ ข้าพเจ้าก็ไม่คัดค้าน แต่เมื่อข้อ
เสนอของรัฐบาลมีข้อผูกมัดอย่างเช่นว่า
สนธิสัญญาจำกัดแล้วแต่บัดนั้น ข้าพเจ้าก็ไม่
ขัดข้อง การยกเลิกนั้นแทนที่จะเป็นการ
ช่วยเหลือราษฎรของเรา ตรงกันข้าม
กลับเป็นการสนับสนุนชาวต่างประเทศที่
ให้ซื้อแร่ของเราด้วยราคาต่ำ ซึ่งทำให้
ราษฎรของเราที่ทำการ ขุดแร่ขนขายแร่
ด้วยราคาต่ำ และทั้งรายได้ก็ลดน้อยตาม
ไปด้วยเพราะฉะนั้นข้าพเจ้าขอให้ท่านผู้มี
เกียรติทั้งหลายพิจารณาว่าสภา ฯ นี้สม-
ควรที่จะรับหลักการแห่งร่างพระราชบัญญัติ
นี้หรือไม่

พล. อ.ต. พระเวชยันตรัง สฤณภู
(รัฐมนตรีว่าการกระทรวงเกษตรราธิการ):
ตามที่ท่านสมาชิกได้มีข้อข้องใจเกี่ยวกับ
กฎหมายที่ได้เสนอขึ้นมานั้น การที่เรา
ได้แก้ไขมาตรา ๑๔ โดยมีสาระสำคัญ
อยู่ว่า เจ้าหน้าที่ผู้มีอำนาจออกใบอนุญาต
จะเพิกถอนใบอนุญาตหรือไม่ต่อ ใบอนุ-
ญาติ หรือไม่ออกใบอนุญาตให้แก่ผู้ที่ได้
รับอนุญาตอยู่แต่เดิมนั้นก็ได้ในเมื่อเห็น
ไม่สมควรหรือทำความผิด ทั้งนี้เนื่อง
แต่มีคนที่ซื้อแร่มากคนด้วยกัน การแข่ง
ขันการซื้อขายย่อมจะมีเป็นธรรมดาประ-
กอบด้วยเวลาอันเร็วมีราคาแพง เช่นการ

ล็กลอบชุกย่อมจะมีมากขึ้น จริงอยู่ที่ท่าน
 กล่าวว่าทำไมไม่ควบคุมผู้ชุกและทำไม
 ควบคุมผู้รับซื้อแร่ ขอนซาฟเจามีความ
 เห็นว่า ถ้าหากว่าทั้งสองฝ่ายปฏิบัติไป
 ตามตัวบทกฎหมายแล้ว ก็ย่อมจะเป็น
 การที่อยู่ เพราะแม้จะมีผู้ล็กลอบชุกแร่
 มาขาย ผู้รับซื้อ ถ้าไม่ซื้อผลเสียหายก็
 ย่อมจะไม่บังเกิดขึ้น แต่ทงนเนื่องจาก
 ราคาแร่ดี และร้านซื้อแร่ก็มีอยู่บ้างแล้ว
 อาจจะมีผู้รับซื้อหรือสมมติว่าผู้ล็กลอบชุก
 มีเช่นนี้ ถ้าหากว่าเราแก้กฎหมายให้อำนาจ
 เจ้าหน้าที่เพิกถอนใบอนุญาต หรือไม่ต่อ
 ใบอนุญาตเช่นนี้แล้ว จะเป็นการช่วยให้
 ทำการควบคุมได้รัดกุมยิ่งขึ้น การที่เพิ่ม
 เต็มเช่นนี้สำหรับผู้รับซื้อแร่หรือการค้าที่
 บริสุทธิ์แล้วไม่น่าจะเป็นการกระทบกระ-
 เทือนอะไรเลย เมื่อไม่ได้ทำผิดแล้วก็ไม่
 ถูกถอนใบอนุญาต การที่บังคับเช่นนี้
 เพื่อช่วยให้ได้ผลตามความมุ่งหมาย ของ
 รัฐบาลยิ่งขึ้นเท่านั้นเอง

อีกประการหนึ่งที่ท่านกล่าวว่า น่า
 จะได้ผ่อนผันให้ราษฎรได้ชุกหาแร่ให้มาก
 ขึ้น หรือสะดวกยิ่งขึ้น ในเรื่องนี้เราได้
 พยายามช่วยเหลือราษฎรเต็มที่อยู่แล้วว่า
 ราษฎรที่ยากจนและที่ไม่มีอาชีพอย่างอื่น
 เราก็ออกใบอนุญาตก่อนแล้วให้ซึ่งกฎหมาย

ที่เขียนมาห้ามผู้ที่ไม่มีใบอนุญาตชุกแร่
 มาขายก็เป็นการผิดกฎหมาย และผู้ที่รับ
 ซื้อแร่ได้ซื้อแร่ชนิดนั้นก็เป็นการผิดกฎ-
 หมายเหมือนกัน และถ้ามีการลงโทษต่อ
 ไปก็คือ การถูกเพิกถอนใบอนุญาต นอก
 จากนั้น ท่านก็ได้ทราบแล้วว่าทางกรม
 โโลหกิจก็ได้ประกาศว่า กรมกรผู้มีโอกาส
 ในทางชุกแร่ ถ้าไม่มีโอกาสจะทำงาน
 เช่นนี้จริง ๆ กรมโลหกิจก็เปิดโอกาสที่
 จะรับให้มาทำการ ชุกแร่ ซึ่ง องค์ การ ของ
 รัฐบาลได้เปิดขึ้น เมื่อเช่นนี้แล้วจะว่า
 ทางราชการไม่ได้ช่วยเหลือ หรือ ส่งเสริม
 อาชีพของราษฎรในทางนี้ได้อย่างไรได้

ที่นี้ในแง่ที่ว่า การที่จะให้อำนาจ
 ที่จะยกเว้นค่าธรรมเนียมส่งแร่ ออก หรือ
 ค่าธรรมเนียมอื่น ๆ สำหรับแร่บางชนิด
 นั้นเป็นการทำให้รายได้ตกต่ำ เรื่องนี้
 ข้าพเจ้าขอเรียนว่า สำหรับแร่ที่มีค่าแล้ว
 การที่มีค่าธรรมเนียมนี้ ก็ไม่เป็นการ
 กระทบกระเทือนอะไร แก่อาชีพอันนั้น
 ท่านจะเห็นได้ว่าเมื่อก่อนแร่ราคาต่ำรัฐ-
 บาลก็ไม่ได้เก็บค่าธรรมเนียมเลย มาเก็บ
 ต่อเมื่อแร่ราคาแพงขึ้น แต่การเก็บค่า
 ธรรมเนียม ออกแร่ หรือ ค่าธรรมเนียม
 บางอย่างเช่นนี้ เรามุ่งหมายที่จะเก็บ
 เฉพาะแร่ที่มีราคาซึ่งไม่เป็นการเดือดร้อน
 แก่ราษฎร สำหรับแร่ที่ไม่มีราคานั้นหาก

ว่าเราเก็บแล้ว อาจจะถูกกระทบกระเทือนถึงอาชีพของเขาก็ได้ ท่านจะเห็นได้ว่าค่าภาคหลวงที่เก็บจากแร่ที่ขุดได้ก็มีอัตราต่างกัน บางชนิดเก็บสูงบางชนิดก็เก็บต่ำแล้วแต่ค่าของแร่ นั้น ๆ แร่บางชนิดเราอาจจะไม่เก็บเลย ถ้ามาเพิ่มค่าธรรมเนียมแร่สำหรับแร่บางชนิดแล้ว แทนที่จะเป็นสินค้าส่งออกไปขายต่างประเทศได้ ราษฎรก็ทำไปไม่ไหว เพราะว่าค่าเสียหายก็มากกว่าที่จะขายในท้องตลาด ท่านจะเห็นได้ว่า ถ้าเรายังเก็บค่าธรรมเนียมอย่างนี้อยู่แล้วสำหรับแร่ที่ไม่มีราคาบางสิ่งก็ไม่ส่งออกไป เพราะว่าไม่คุ้มทุน เพราะฉะนั้นถึงแม้ว่าจะไม่เลิก รายได้ที่จะได้ก็ไม่บังเกิดผล เพราะแร่ขายไม่ออก แต่หากว่าเราผ่อนผันลดลงมาบ้าง ก็นิดหรือไม่เก็บเลยก็ดี หรือบางอย่างซึ่งไม่มีราคาเลย แต่เดี๋ยวนี้พอมีราคาขึ้นมาบ้าง ราษฎรก็จะได้ส่งแร่ชนิดนั้น ออกขายเป็นสินค้า ท่านจะเห็นได้ว่าเป็นทางที่จะได้กำไร ไม่ใช่ขาดทุน ท่านจะเห็นว่าเดิมเราราคาต่ำก็ไม่ได้ค่าธรรมเนียมอยู่แล้ว เพราะไม่มีการส่งออกนอกประเทศ ส่วนการที่จะพิจารณาว่าจะเก็บ สำหรับแร่ชนิดใดหรือไม่ นั้น รัฐบาลอาจจะพิจารณาให้เหมาะสมสมควร อย่างไรก็ดีถ้าสิ่งใดที่เจ้า-

หน้าที่ได้ปฏิบัติไปไม่เป็นที่เหมาะสมหรือรุนแรงราษฎรก็อาจจะยุทธรณ์ได้ ข้าพเจ้าหวังใจว่าท่านคงจะคลายความข้องใจ เมื่อท่านได้ฟังคำอธิบายอย่างนี้แล้ว

นายบุลจักร์ ลิมศิลา (ระนอง) :

ตามที่รัฐบาลเสนอร่าง พระราชบัญญัติเหมืองแร่มา ข้าพเจ้าเห็นพ้องด้วยหลักการทั่ว ๆ ไป แต่ตามเหตุผลข้อหนึ่งที่ว่าเวลานี้ให้ตั้งร้านชื้อแร่มาก เป็นเหตุหนึ่งที่ทำให้มีการขุดแร่ โดยมีชอบด้วยกฎหมายแพร่หลาย สมควรควบคุมอย่างรัดกุมโดยให้เจ้าพนักงาน มีอำนาจอย่างกว้างที่จะเพิกถอนหรือระงับ การ ออกใบอนุญาตให้ทำการชื้อแร่ นั้น ข้าพเจ้าขอทราบเรียนให้ที่ประชุมนี้ทราบว่า หลักการชื้อนี้เป็นแต่เพียงทฤษฎีเท่านั้น แต่เมื่อถึงเวลาปฏิบัติการเข้าแล้ว ข้าพเจ้ากลัวว่าหลักการนี้คล้ายกับว่าสภา ฯ เรา จะยื่นคาบให้แก่เจ้าพนักงานอีก เพราะแต่ก่อนนี้ถึงแม้ว่าเจ้าพนักงานจะมีอำนาจแต่น้อย แต่ราษฎรก็ได้รับความเดือดร้อนพออยู่แล้วโดยการใช้อำนาจหน้าที่ของเจ้าพนักงาน กล่าวคือเจ้าหน้าที่ผู้ได้ออกใบอนุญาตให้ราษฎรขุดแร่ได้ นั้น ยังจะเป็นผู้ที่เห็นแก่หน้าแก่ตัวจนกระทั่งเกิดความอยู่ดีธรรมอีกด้วย ทั้งนี้ถ้าหากว่าสภา ฯ จะ

รับหลักการตามพระราชบัญญัติแล้ว ก็เท่ากับสภาฯ จะส่งเครื่องมือให้เจ้าพนักงานทำการรื้อถอนราชฎรียงขึ้น โดยเฉพาะข้อที่ว่าเจ้าพนักงานมีอำนาจจะถอนหรือระงับการออกใบอนุญาตให้ทำการซื้อแร่ นั้น ถ้าคิดว่าเจ้าพนักงานเป็นผู้ที่มีความยุติธรรมแล้ว ปัญหาข้อนี้ย่อมไม่มีอะไร แต่โดยมากปัญหาต่าง ๆ ที่เกิดขึ้นเวลานี้ ไม่ใช่เรื่องกฎหมายหรือทฤษฎี แต่เป็นปัญหาเรื่องบุคคลที่จะปฏิบัติตามกฎหมาย กล่าวคือผู้ที่ปฏิบัติตามกฎหมายนั้นเมื่อได้รับอำนาจโดยกฎหมายที่สภาฯ เราออกไปแล้วก็เท่ากับให้เจ้าพนักงานใช้อำนาจเอาแก่ราชฎรียงขึ้น จริงอยู่ตามมาตรา ๓ ที่รัฐบาลแก้ไขใหม่ตามพระราชบัญญัตินี้ เมื่อมีเหตุอันกระทบกระทั่งจนถึงความปลอดภัย ความสะดวก และความสงบของประเทศชาติ เจ้าพนักงานกับราชฎรียงนั้นย่อมจะมีการขัดแย้งกันเสมอ

ปัญหามีอยู่ว่าเมื่อใด เหตุการณ์อย่างใดจึงจะถือว่าอยู่ในข่ายแห่งพระราชบัญญัตินี้ การที่กฎหมายตราข้อความขึ้นกว้าง ๆ เช่นนี้เท่ากับให้เจ้าพนักงานใช้ดุลพินิจพิจารณาเอง เมื่อเป็นเช่นนี้แล้วก็เท่ากับกฎหมายนี้เปิดช่องให้เจ้าพนักงานหาประโยชน์ใส่ตัวโดยให้ราชฎร

คิดสินบนในเมื่อจะขอใบอนุญาต หรือต่อใบอนุญาตโดยเฉพาะเหตุที่ข้าพเจ้าได้กราบเรียนมานี้ ข้าพเจ้าเห็นพ้องด้วยหลักการของรัฐบาล แต่ข้าพเจ้าขอฝากข้อสังเกตซึ่งเหตุการณ์ต่าง ๆ ของผู้ใช้กฎหมายของรัฐบาล เพราะผู้ใช้กฎหมายของรัฐบาล บางทีมักจะทำความเดือดร้อนให้แก่ราชฎร.....

ประธานสภาผู้แทนราษฎร : ไม่ใช่ฉันนั้นนอกเรื่อง ขอให้เอาแต่หลักการ

นายบุลจักร์ ลิมศิลา (ระนอง) : นี่เป็นประเด็นที่จะเรียนให้ทราบ

ประธานสภาผู้แทนราษฎร : เอาแต่พอดีเถิดท่าน

นายบุลจักร์ ลิมศิลา (ระนอง) : ข้าพเจ้าคิดว่าท่านรัฐมนตรีบางท่านคงจะทราบดีตามที่ข้าพเจ้าเรียนมานี้ และข้าพเจ้าคิดว่าสมาชิกสภาทั้งหลายคงจะทราบดีแล้วว่าเป็นอย่างไรตามเหตุผลข้อสองที่ให้อำนาจรัฐมนตรียกเว้นค่าธรรมเนียม การทำแร่ ชนิดที่มีราคาต่ำ ข้าพเจ้าขอกราบเรียนให้ที่ประชุมนี้ทราบว่า การยกเว้นค่าธรรมเนียมเช่นนี้ย่อมจะทำประโยชน์ของแผ่นดิน

คืนให้ตกค่าไปเปล่า ๆ เพราะเวลานี้
 ต่างประเทศต้องการ แร่ทุกชนิดจากประ
 เทศเรา ค่าธรรมเนียมการทำแร่
 มิใช่ราษฎรหาเป็นผู้เสีย ผู้ต้องการ คือ
 ผู้ซื้อต่างหากเป็นผู้เสีย เพราะฉะนั้น
 การที่รัฐมนตรี จะยกเว้น ค่าธรรมเนียม
 การทำแร่ จึงได้ขอให้สมาชิกไปร
 พิจารณาให้จังหวัดก่อนที่จะรับหลักการ
 แห่งพระราชบัญญัตินี้ ข้าพเจ้าขออ
 นวณรัฐบาลว่า เมื่อสภาฯ ได้ลงมติ
 รับหลักการ แห่งพระราชบัญญัตินี้ ไป
 แล้ว ข้าพเจ้าขอให้รัฐบาล ได้กรุณา
 กวดขันข้อบังคับวินัยของเจ้าพนักงานให้
 จงหนัก

ประธานสภาผู้แทนราษฎร :
 นอกเรื่อง ขอให้ท่านหยุดเสียเถอะ เอา
 แต่หลักการร่างพระราชบัญญัตินี้

นายบุลจักร์ ลิมศิลา(ระนอง):
 ข้าพเจ้าขอ อ่อน วอนรัฐบาล ให้ กวดขัน
 วินัยของข้าราชการให้หนักขึ้น

ประธานสภาผู้แทนราษฎร :
 ไม่ใช่ มันคนละเรื่องที่ท่านพูด ท่าน
 ต้องนั่งเถอะหลายชั่วโมงแล้ว

นายบุลจักร์ ลิมศิลา(ระนอง):
 คือกฎหมายฉบับนี้เกี่ยวกับประ โยชน์ได้
 เสียโดยตรงของกรรมกร และมีผู้มีอาชีพ

ซูดแร่ ชายแร่อนั้นนับได้ว่าอาชีพนี้เป็น
 กระดูกสันหลังสำคัญอย่างหนึ่ง ของ ประ
 เทศไทยเวลานี้.

พ.อ. พระบริภัณฑ์ยุทธกิจ
 (รัฐมนตรีว่าการกระทรวงการเศรษฐ
 กิจ) : ตามที่ท่าน สมาชิกที่อภิปรายมา
 ครึ่งสุดท้ายนี้ เป็นเรื่องในมาตรา ๓
 ซึ่งแก้มาตรา ๑๔ ตามพระราชบัญญัติ
 เก่า ที่จริงท่านสมาชิกผู้นั้นก็เห็นด้วย
 ในหลักการ แต่การ จะเขียนให้รัดกุม
 นั้นไม่เห็นด้วย ข้าพเจ้าคิดว่าท่านแปร
 ญัตติได้ว่า จะเขียนให้รัดกุมนั้นอย่างไร
 ได้ ก่อนอื่นข้าพเจ้าขอแถลงให้สภาฯ
 ทราบว่าสมาชิกผู้หนึ่งได้กล่าวไว้ว่า
 มาตรา ๑๕ แห่งพระราชบัญญัติเก่าก็มี
 อยู่แล้วว่าห้ามมิให้มีการซื้อแร่ โดยไม่ได้
 รับอนุญาตจากเจ้าพนักงาน เรื่องนี้เป็น
 ความจริงตามกฎหมายเป็นอย่างนั้น ขอ
 ให้ท่านนึกดูว่า ร้านซื้อแร่เวลานี้ส่วน
 มากนั้นเป็นอย่างนั้น และเป็น คนไทย
 หรือเปล่า เปล่าเลย ขณะที่เปลี่ยนแปลง
 แปลงกระทรวงใหม่นี้ ข้าพเจ้ามารับ
 งานใหม่ต้องเซ็นคำสั่งในเรื่องการซื้อแร่
 ผิดคำสั่งถึงสองครั้งแล้ว ถ้าหากว่า
 ร้านซื้อแร่ทำถูกกฎหมายแล้วก็ไม่ผิด
 อะไรที่จะต้องถูก ปรับตามกฎหมายนี้

เพราะฉะนั้นจะเห็นได้ว่าตามกฎหมายนี้ สำหรับผู้ที่สุจริตแล้วจะไม่ได้รับการเดือดร้อนตามกฎหมายนี้เลย สำหรับบางร้านค้าท่านจะเห็นได้ว่าบัญชีที่สั่งให้ทำตามมาตรา ๑๕ นั้นไม่มีเลย มาตรา ๑๔ ที่รัฐบาลขอให้สภา ฯ ให้อำนาจกับรัฐบาลที่จะยกเว้นค่าเช่า ค่าธรรมเนียมบางประการนั้น ท่านเห็นว่าถ้ารัฐบาลทำไปแล้วค่าธรรมเนียมของแผ่นดินจะตกต่ำไปนั้น ขอให้ท่านนึกว่าข้าพเจ้าเองที่จะหารายได้ให้แก่รัฐบาลตรงกันข้าม ข้าพเจ้าอยากที่จะเพิ่มด้วยซ้ำ ในบางโอกาสและอาจจะเสนอสภา ฯ มาเร็ว ๆ นี้ก็ได้ ที่ท่านว่าการยกเว้นนี้เป็นการให้ประโยชน์แก่ชนต่างตัวที่จะมาซื้อเวลานั้น ข้าพเจ้าคิดว่าท่านรัฐมนตรีคลังคงจะได้ข้าพเจ้าออกจากคณะเป็นแน่ ราคาแร่ที่ยกเว้นนี้มีราคา ไม่คุ้มกับค่าธรรมเนียมที่จะส่งออกเสียด้วยซ้ำไป เมื่อแร่ส่งออกไม่ได้ รัฐบาลก็ไม่ได้รายได้ในค่าธรรมเนียม และประชาชนก็ไม่ได้ด้วยซ้ำ รัฐบาลจึงเห็นว่าควร จะมีการยกเว้นค่าธรรมเนียมแร่ที่มีราคาต่ำเสียเพราะรายได้ก็จะตกอยู่แก่ราษฎรนั่นเอง รัฐบาลไม่ได้อะไรเลย และไม่ได้เสียอะไรเลยก็คือว่า เรามีแร่แล้วก็ไม่ทำ

อะไรทั้งอยู่ในดินนั่นเอง ข้าพเจ้าคิดว่าสภา ฯ นี้คงจะเชื่อ ถ้าแม้รัฐบาลมีรายได้ไม่พอเพียง เหตุใดรัฐบาลจะ ไปงกเว้นไม่เก็บค่าธรรมเนียม รัฐบาลก็คงจะไม่ทำเช่นนั้นเป็นแน่

นายฉ้ออัน อ่ำพล (สมุทร-ปราการ) : พระราชบัญญัติ การ ทำเหมืองแร่ฉบับนี้ ข้าพเจ้ามีความเห็นสอดคล้องต้องด้วยกับท่านผู้แทนราษฎรจังหวัดภูเก็ตเพื่อที่จะไม่รับหลักการ แห่งร่างพระราชบัญญัติฉบับนี้ เพราะฉะนั้น ข้าพเจ้าจะ ขอกราบเรียน ต่อที่ ประชุมคือว่าเพื่อจะให้เหตุผลฝากไว้เป็นข้อสังเกตแต่เพียงเล็กน้อย และที่ข้าพเจ้าค้านนั้นก็ค้าน เพราะอยู่ในฐานะที่เป็นผู้รับผิดชอบ ในกิจการของบ้านเมืองเช่นเดียวกับท่านรัฐมนตรี

ประเทศเราเป็นประเทศผลิตแร่ ไม่ใช่ประเทศที่ใช้แร่ เพราะประเทศเรายังไม่มีการถลุงแร่ เพราะฉะนั้นพระราชบัญญัติฉบับนี้ เท่าที่ได้พิจารณา ดูให้ละเอียดลึกซึ้งลงไปแล้ว เห็นว่าเป็นการบีบบังคับราษฎรผู้ตกทุกข์ได้ยากในการ อาชีพ ยิ่งขึ้น

ในยามนี้เป็นยามที่เรากำลัง ซบถอย ขยายคล่อง ทั่วโลกกำลังต้องการแร่ที่จะ

ทำอาวุธยุทธภัณฑ์มากขึ้น ดังนั้นจึง
เป็นเหตุให้ชาวต่างประเทศเข้ามาวิ่งซื้อ
แร่ในเวลานั้นมากมาย จึงเป็นโอกาสให้
ราษฎรได้ชะม้กเขม้นในการขุดหาแร่เพื่อ
จะขายให้แก่ผู้ที่ตั้งร้านรับซื้อแร่อยู่ในท่า
นองว่า “นาชนกให้รับตัก” การที่เขา
ต้องรีบชะม้กเขม้นเช่นนั้น ก็เพราะเหตุว่า
การค้าในเครื่องอุปโภคก็ดี บริโภคก็ดี
ก็ขจรราคาอย่างสูงแล้วถ้าว่าไม่รีบทำแร่
หารายได้ยิ่งขึ้นแล้ว เขาก็มีความปรารถ-
นาแต่เป็นผู้ที่ยากจน แล้วก็ไม่มีเงินซื้อ
ก็เมื่อเป็นเช่นนั้นแล้ว คนยากจนเหล่านี้
เขามาถูกกักกันในเรื่องที่จะขุดหาแร่แล้ว
จะเอาอะไรมาซื้อหา จะทำการอันมิชอบ
หรือมันกบฏ แล้วผู้ที่ขุดแร่โดยมากก็
เป็นผู้ที่ใ้รับอนุญาตแล้ว ทงนั้น แต่
อาจจะมึบ้างบางคนที่ขุดแร่โดยมิชอบ
แต่นั้นก็เป็นหน้าที่ของรัฐบาลซึ่งมีบทลง
โทษในเรื่องลักขุดหาแร่แล้ว ก็เหตุไฉน
เราจะต้องมาบ้องกันเล่นงานเอาที่ร้านซื้อ
แร่ ไม่ให้เขาซื้อแร่ แล้วผู้ที่เขาจะรับ
ซื้อแร่หรือหาซื้อจากผู้ขุดแร่ โดยไม่ได้
รับอนุญาตหาได้มีไม่

การห้ามเหล่าเถื่อน เรามีการ
ปราบปรามได้ฉันทิ การปราบปราม
การขุดแร่ ก็จะต้องมีเจ้าพนักงาน ออก

ตรวจตราควบคุมเช่นเดียวกัน โดย
เฉพะอย่างยิ่ง ในการที่จะให้อานาจแก่
ท่านรัฐมนตรี ว่าอาจจะตเก็บภาษีหรือ
ค่าชอกได้เช่นนั้น ข้าพเจ้าเห็นว่าเป็นการ
ให้ร้ายแก่ประเทศไทยอย่างอัศจรรย์ เพราะ
เหตุว่าไม่ใช่คนไทยเราเป็นคนส่ง กนส่ง
แร่ออกไปนอกประเทศนั้น ชาวต่างประเทศ
เป็นคนส่งเขาจะส่นเปลืองเงินสักเท่า
ไรก็ช่างเขาไม่ใช่เงินของเรา รัฐบาลไม่
ควรจจะรับห้าม ไม่ควรจจะกลัวว่าแร่จะ
ขายไม่ได้ยามนี้เป็นยามที่โลกต้องการ
แร่เพราะฉะนั้นอย่างไรก็จะต้องขายแร่
ได้วันยังค่ำ เพราะฉะนั้นคณะรัฐบาล
ควรจจะเพิ่มภาษีเก็บ ในการนี้เสียด้วยซ้ำ
ไป เพื่อจะได้มีรายได้เพิ่มขึ้น การที่มีผู้
ตั้งร้านซื้อแร่มากขึ้นนั้นยังมีมากเท่าไร
รัฐบาลก็ควรจจะยินดีมากขึ้นเท่านั้น ก็ที่จะ
ให้เรากลับจจะมาตัดรายได้ของ ประเทศ
เสมือนหนึ่งเป็นองค์การกลางของตนเอง
เป็นความจริง อย่างที่ท่านผู้แทน
ราษฎรจังหวัดระนองกล่าว ว่า การที่
พระราชบัญญัตินี้จะออกไปก็เป็นการที่
รัฐบาลยื่นตาบให้เจ้าหน้าที่ เพราะได้มี
ผู้ยื่นเรื่องราวมาให้ข้าพเจ้าด้วยซ้ำในเรื่อง
นี้มากมาย ไม่ใช่ข้าพเจ้าเองอยู่ในภาค
กลางนี้จะไม่รู้เห็นอะไรมิได้ เพราะ

ฉะนั้นข้าพเจ้าเห็นว่าลายลักษณ์อักษรเท่าที่ปรากฏแก่ข้าพเจ้าทุกวันนี้ ทำให้ข้าพเจ้าเชื่อเหลือเกินว่า เจ้าพนักงานยังจะเล่นลูกไม้่ออีกมากมายนัก เพราะฉะนั้นเพื่อประโยชน์แก่ประเทศชาติที่รักของเรา ข้าพเจ้าจึงขอวิงวอน ท่านทั้งหลายว่าไม่สมควรจะรับหลักการแห่งร่างพระราชบัญญัติฉบับนี้ เพียงเท่าที่เรามีพระราชบัญญัติฉบับเดิมใช้อยู่แล้ว ก็เป็นการหนักอึ้งหนักใจแก่ราษฎรพออยู่แล้ว

นายทองดี จันทรวงศ์(ราชบุรี):

ในฐานะที่ข้าพเจ้าเป็นผู้แทนราษฎรของประเทศไทย ก็มีความรับผิดชอบเช่นเดียวกันในสภานิติบัญญัตินี้ เพราะฉะนั้นในการที่ข้าพเจ้าจะอภิปรายสนับสนุนรับหลักการแห่งพระราชบัญญัตินี้ ก็เพื่อประโยชน์ของรัฐและประชาราษฎรเช่นเดียวกัน

ข้าพเจ้ามีความเห็นว่า ร่างพระราชบัญญัติฉบับนี้ ควร จะรับ หลักการ เป็นอย่างยิ่ง เหตุผลก็คือว่า ไม่กระทบกระเทือน ถึง ความเดือดร้อนแก่ราษฎรแต่อย่างใดเลย ถ้าหากว่าข้าพเจ้าเป็นผู้แทนราษฎรในบั้นนี้ไปแล้ว ข้าพเจ้าจะรับหลักการทันทีแทนที่เราจะเข้าไป

อย่างอื่น ข้าพเจ้าจะเข้าใจว่า พระราชบัญญัติฉบับนี้ ให้ประโยชน์แก่ราษฎรเป็นอย่างยิ่ง เฉพาะอย่างยิ่ง ราษฎรที่ยากจนที่ประกอบการร่อนแร่ จะได้มีโอกาสทำโดยได้รับการยกเว้นค่าธรรมเนียม ไม่ใช่ภาษี คือตามร่างพระราชบัญญัตินี้ก็ว่าไม่ใช่ภาษี ถ้าหากว่าจะแย้งว่าเป็นภาษี เราก็ควรคำนึงถึงหลักการภาษีโดยย่อ กล่าวโดยย่อ สมมติว่าเราต้องการภาษี คือสมมติว่าข้าพเจ้าเป็นผู้ซื้อ ข้าพเจ้าอาจจะตั้งราคาต่ำกว่าราคาภาษีเช่นเดียวกันก็ได้ เช่นเราเก็บภาษีขาเข้า พ่อค้าย่อมเพิ่มราคาภาษีเข้าด้วย ขอประทานโทษ ใช้ภาษาอย่างที่เขาเรียกว่า อิมพอร์ต ดิวตี (Import duty) เช่นนี้ เขาเพิ่มได้ ราคาซื้อก็ไม่แตกต่างกันเช่นเดียวกัน

ที่นี้มาพิจารณาร่างพระราชบัญญัติฉบับนี้ เหตุผลในนี้มีแสดงชัดอยู่แล้วว่า คือในข้อหนึ่งที่ว่า เมื่อผู้รับซื้อแร่กระทำผิดสมควรจะต้องควบคุม ข้าพเจ้าขอสนับสนุนยืนยัน และขอประทานโทษที่จะต้องกล่าวข้อเท็จจริงในเรื่องการทำเหมืองแร่ที่ข้าพเจ้าจะกล่าวเช่นนั้น เพื่อจะแก้ข้อข้องใจและปรับความเข้าใจและไม่ยืนยันว่าข้าพเจ้าจะปรับปรำผู้ใด แต่จะ

กล่าวตามข้อเท็จจริงที่ได้พบเห็น และสืบสวน และไปท่องเที่ยวดูมา บางท่านได้โควตาแล้วไม่ทำแร่ แล้วรับซื้อแร่เถื่อน แล้วเขื่อนจะทำอย่างไร แล้วรับโควตาของรัฐบาลไปสวมใส่ เช่นนี้ย่อมจะทำให้รัฐได้รับความเสียหายเป็นอย่างยิ่ง ข้าพเจ้าได้เคยพบเห็นด้วย ขอยืนยันแต่ไม่สมควรจะทราบในที่นี้

ในข้อ ๒ ที่ว่าแร่บางชนิดมีราคาต่ำ แต่มีทางที่สูงก็ได้ ข้าพเจ้าขอยืนยันยกตัวอย่างเช่นว่าแร่อมัง ซึ่งในต่างประเทศต้องการซื้อ มาก สำหรับเอาไปทำสี คือว่าจะต้องเสียค่าธรรมเนียมอะไรต่าง ๆ แพง ที่รัฐบาลลดหย่อนผ่อนปรนเช่นนี้แล้ว ซึ่งจะทำให้ทรัพย์สินซึ่งจมอยู่ในดิน แล้วทำให้ได้เงินมากขึ้นนี้กล่าวถึงในทางภาษี เราไม่ควรจะข้องใจว่าเราได้รับความเสียหายในเรื่องภาษีอะไรต่าง ๆ เพราะในที่นี้มีบอกไว้ว่าค่าธรรมเนียม ซึ่งเกี่ยวกับผู้ที่ไปทำการร่อนแร่ อะไรต่าง ๆ มาตรา ๔ บอกว่า “ให้รัฐมนตรีมีอำนาจออกประกาศในราชกิจจานุเบกษา ยกเว้นการร่อน การตรวจหา การชุก การซื้อขาย การตั้งสถานที่เก็บรักษา หรือการส่งออก ซึ่งแร่ ชนิดที่มีราคาเล็กน้อย.....” ยก

ตัวอย่าง ที่ข้าพเจ้ากล่าวมาเมื่อก่อนเป็นต้น คือชนิดที่แรมมีราคาเล็กน้อย ซึ่งจะต้องเสียค่าธรรมเนียมแพงแล้ว คนไม่กล้าไปทำ แล้วทำให้ทรัพย์สินในดินของเราจมอยู่ในดินนั่นเอง เพราะฉะนั้น ในที่นี้ก็เป็นเรื่องเกี่ยวกับแร่ที่มีราคาน้อย แต่ที่เราต้องเสียสิ่งเหล่านี้ ซึ่งความจริงเขาต้องการซื้อ มาก ที่เดียว ในต่างประเทศ และจะทำให้กันทอดย แล้วไม่กล้าจะไปทำ และจะทำให้ทรัพย์สินในดินจมอยู่เช่นนั้น เช่นนี้เป็นต้น

ในร่างมาตรา ๓ นี้ ข้าพเจ้าเห็นว่า เป็นกรเหมาะสมควรทุกประการ ถ้าเราพิจารณากันอย่างจริงจัง และอย่างไม่เห็นแก่เฉพาะบุคคล แทนที่จะกระทบกระเทือนและเสียหายต่อราษฎร ที่หาเข้ากินค่าหรืออะไรต่าง ๆ กลับจะทำให้เรามีโอกาสหากินได้ดียิ่งขึ้น ข้าพเจ้าเชื่อแน่ว่า ท่านผู้มีเกียรติทั้งหลาย ถ้าพิจารณาอย่างลึกซึ้งแล้ว คงจะเข้าใจดี และสภาฯ นี้ คงจะพิจารณาด้วยดี และคงจะไม่ต้องเสียเวลามากเกินไป เพราะฉะนั้นข้าพเจ้าจึงขอเสนอให้ลงมติ

มีสมาชิกรับรอง

นายชิต เวชประสิทธิ์ (ภู่เกิด):
ข้าพเจ้าขอเสนอให้เปิดอภิปรายต่อไป

แต่ว่าก่อนที่จะให้ท่านผู้มีเกียรติทั้งหลาย
ได้มีโอกาสบางอย่างตามที่ข้าพเจ้าเสนอให้
เปิดอภิปรายต่อไป ก็มีเหตุผลบางประการ
ซึ่งท่านผู้มีเกียรติแห่งสภาฯ นี้ได้กล่าว
เสนอว่า ถ้าหากว่าได้ให้โอกาสแก่สมาชิก
ผู้รู้เห็นบางท่านได้อภิปรายต่อไป แล้วข้อ
เท็จจริงซึ่งได้กล่าวมาแล้ว และที่จะกล่าว
กันต่อไป อาจจะแจ่มแจ้ง และท่านจะ
ได้พิจารณาเรื่องนี้ด้วยดี

มีสมาชิกรับรอง

ประธานสภาผู้แทนราษฎร :
ข้าพเจ้าขอให้ที่ประชุมวินิจฉัย ผู้ใดเห็น
ว่าควรจะเปิดอภิปรายต่อไป ขอให้โปรด
ยกมือขึ้น

สมาชิกยกมือ ๓๖ คน

ประธานสภาผู้แทนราษฎร :
ผู้ใดไม่เห็นด้วย ขอให้โปรดยกมือขึ้น

สมาชิกยกมือ ๓๖ คน

ประธานสภาผู้แทนราษฎร :
ฝ่ายที่เห็นควรเปิดอภิปรายต่อไปมี ๓๖
คะแนน และฝ่ายที่ไม่เห็นด้วยมี ๓๖
คะแนน เพราะฉะนั้นข้าพเจ้าขอให้เปิด
อภิปรายต่อไป

นายฉ่ำ จรัสเนตร์ (นครศรี
ธรรมราช) : ในการที่รัฐบาลเสนอ

กฎหมายเกี่ยวกับเรื่อง การทำเหมืองแร่
เข้ามาสู่สภาฯ ในวันนี้ โดยเฉพาะ
อย่างยิ่ง รัฐบาลได้แถลง ก็ท่านรัฐ-
มนตรีว่าการกระทรวงเกษตรธิการ ขอ
ให้ท่านผู้แทนราษฎรทั้งประเทศที่หนึ่ง
ประชุมอยู่นี้ฟังเหตุผล เหตุผลที่ท่าน
รัฐมนตรีว่าการ กระทรวงเกษตรธิการ
แถลงนั้น สมเหตุผลตามหลักกฎหมายที่
ท่านเสนอนั้นหรือเปล่า ข้าพเจ้าขอเรียน
ต่อสภาฯ นี้ว่า ข้าพเจ้าไม่ต้องอภิปราย
ต่อสภาฯ ว่า รัฐบาลแถลงเหตุผลนั้นใช้
ไม่ได้ ส่วนท่านสมาชิกจะลงมติตามใจ
ตามที่ข้าพเจ้าอภิปรายมานี้ ขอให้โปรด
ระลึกถึงถ้อยคำที่ท่านรัฐมนตรีว่าการ
กระทรวงเกษตรธิการอภิปรายมานี้ ไม่
มีสารสำคัญอะไรที่ควรจะได้รับหลักการ นี้
เป็นประการหนึ่ง ซึ่งว่าสภาฯ นี้ไม่ควร
จะได้รับหลักการไว้พิจารณา

ในกฎหมายการทำเหมืองแร่ ซึ่ง
ท่านรัฐมนตรีว่าการกระทรวงการเศรษฐกิจ
อภิปรายมานี้ก็พอทำเนา น่าจะฟังได้
แต่ถ้าเราจะแยกถ้อยคำของท่านรัฐมนตรี
ว่าการกระทรวงการเศรษฐกิจจนถึงกับ
ว่าให้ท่านรัฐมนตรีว่าการ กระทรวงการ
คลังไล่ออกนั้น มันเป็นไปได้ ข้อนี้
เป็นข้อพิสูจนให้เห็นว่าที่ท่านอภิปรายไม่

เหมาะสมเหตุผลเหมือนกัน กลับถ้าทำให้
ท่านรัฐมนตรีว่าการกระทรวงการคลัง
ไล่ท่าน นี่ขอให้ท่านฟังพิจารณาสองข้อ
ที่เราไม่ควรจะรับหลักการ ส่วนท่าน
ผู้แทนบางคนกล่าวว่า ถ้าเป็นผู้แทน
บริษัทได้แล้ว จะต้องรับหลักการกฎหมาย
นี้โดยขึ้นตา ข้าพเจ้าอยากจะถามว่าท่าน
เป็นผู้แทนเมืองไหนกัน เพราะฉะนั้น
ผู้แทนทุก ๆ ท่านจะต้องรับผิดชอบและ
สนใจในร่างกฎหมายฉบับนี้ด้วยกัน ไม่ใช่
ว่าจะแบ่งแยกกันว่าเป็นบริษัท ภัค
กลางหรืออะไรที่ท่านอภิปรายมาแล้ว
นี่เป็นประการที่สาม ที่ผู้สนับสนุนและ
ตัวรัฐบาลเองที่แถลงว่า ควรจะรับหลัก
การสำหรับกฎหมายการทำเหมืองแร่
ไม่เหมาะสมด้วยเหตุผล

อีกประการหนึ่ง กล่าวโดยเฉพาะ
ที่เป็นประเด็นของชีวิตจิตใจของข้าพเจ้า
คือว่าสภาฯ นี้ไม่ควรจะรับหลักการแห่ง
ร่างพระราชบัญญัติฉบับนี้ไว้พิจารณา
กล่าวคือ ผิดนโยบายของท่านจอมพล
หลวงพิบูลสงคราม ซึ่งได้ส่งสาส์นวิงวอน
ทั่วประเทศเมื่อคืนวานขึ้นนี้ กล่าวคือ
ท่านรัฐมนตรีว่าการกระทรวงการเศรษฐกิจ
แถลงว่าพวกพ่อค้าไม่ใช่คนไทย นี่
หมายความว่าอยู่แล้วว่าเป็นคนต่างด้าวทั้งนั้น

นี้กระทบกระเทือนสาส์นอย่างเต็มที่ ซึ่ง
ท่านนายกรัฐมนตรีบอกว่าให้สงวนกาย
วาจาและใจ แต่กลับตรงกันข้าม ท่าน
รัฐมนตรีแถลงว่าผู้ซื้อแร่ทั้งหลายไม่ใช่
คนไทย ข้าพเจ้ากล่าวแต่โดยย่อเพียง
๓-๔ ข้อนี้ ยิ่งกว่านั้น กฎหมายฉบับ
นี้ให้รัฐบาลเข้าทำการซื้อแร่โดยตรงเลย
ตัดคนอื่นที่จะซื้อเสียให้หมด ซึ่งปฏิบัติ
อยู่ในบัดนี้ และวาระที่สุดจะต้องเป็น
เช่นนั้น แล้วผู้ซึ่งทำการแทนรัฐบาล
ซึ่งข้าพเจ้าได้เคยพบเห็นมาแล้วหลายอย่าง
เช่น ๑. น้ำมัน ๒. โรงฆ่าสัตว์ และ
๓. ไทยนิคม นี้พูดแต่หลักการเท่านั้น
ก่อน คือหัวใจคำทงนั้น ทำการไม่สม
ด้วยเหตุผล การเงินอลหม่านหมด ใน
หลัก ๓ ประการที่กล่าวเมื่อกัน อย่างโรง
ฆ่าสัตว์ก็ตาม น้ำมันก็ตาม และไทยนิคม
ก็ตาม ซึ่งต้องเปลี่ยนกันใหญ่เลย กฎหมาย
ฉบับนี้ให้อำนาจฝ่ายรัฐบาลเป็นผู้ทำการ
ซื้อเองเช่นนี้ก็เป็นการเหมาะสมด้วย
เหตุผลแต่เพียงบางกรณี แต่บางกรณีถ้า
จะพูดถึงใจดำกันแล้ว ศูนย์ใช้ไม่ได้
เพราะฉะนั้นกฎหมายเรื่องการทำเหมืองแร่
ข้าพเจ้ากล่าวไม่รับหลักการ โดยย่อมาแล้ว
คราวนี้จะขอกล่าวอีกพอเป็นสังเขปตั้ง
ต่อไป

ความในมาตรา ๔ แห่งพระราชบัญญัติการทำเหมืองแร่ มีความปรากฏชัดอยู่ประการหนึ่งว่า ตรวจสอบแร่ การขุดแร่ การซื้อขายแร่ ไม่ต้องเสียค่าเช่า นี่ความตอนท้าย หรือค่าธรรมเนียมตามกฎหมายว่าด้วยการทำเหมืองแร่ บุคคลที่ประกอบการหาแร่ ตรวจสอบแร่ ขุดแร่ การซื้อขายแร่ ล้วนแล้วแต่เป็นบุคคลซึ่งมีอันจะกิน แต่ว่านโยบายของรัฐบาลนี้ไม่รังเกียจ แต่รัฐบาลกับส่งเสริม จะยกเว้นท่านเหล่านั้นมีใบอนุญาตตรวจ ใบละ ๑๐ บาท ไม่ต้องเก็บ รัฐมนตรีมีอำนาจไม่ต้องเก็บ ๑๐ บาท ซึ่งรวมค่าเขียนราว ๆ ๗๕ สตางค์ นี่ยกเว้น การตรวจสอบแร่ การขุดแร่ ก็เข้าตามลักษณะอย่างนี้เหมือนกัน

ที่นี้ ปัญหาเรื่องการซื้อขายอาจจะยกเว้นบุคคล ซึ่งรัฐบาลเห็นว่าดีในเบื้องต้น และตอนปลายแก่เป็นคนซึ่งเหมือนกับผลมะเคื่อ ตอนปลายนอนอยู่ข้างในเรื่องความรับผิดชอบ ผู้แทนได้เคยยื่นหนังสือไป แต่ก็ไม่ได้เคยบอกเราว่าได้เคยฉิบหายเงินไปเท่าไร.....

ประธานสภาผู้แทนราษฎร :
นอกเรื่อง ขอให้พูดในหลักการ

นายฉ่ำ จิตรสันตรี (นครศรีธรรมราช) : การซื้อขายแร่ เป็นคนของรัฐบาลที่มีลักษณะเป็น อย่างผลมะเคื่ออย่างที่เขาพเจ้าเปรียบให้ฟังแล้ว การซื้อแร่ของรัฐบาล ผลที่ราษฎรจะพึงได้ หรือรัฐจะพึงได้เพียงไร ถ้าจะเปรียบก็จะเป็นผลมะเคื่อฉิบหายเลย นี่ประการหนึ่ง อีกประการหนึ่ง เรามีผู้รับซื้อแร่มากมายในท้องตลาดซึ่งเป็นของดีที่สุด จะทำให้ราคาเร้นขึ้นได้ตามสบาย ถ้าเราจะมีผู้รับซื้อแร่แต่น้อย ราคาแร่จะกดเอาไว้ ราคาแร่หาบละร้อยบาท นี่ถ้าเรามีรายเดียวก็เป็น ๑๖๐—๑๗๐—๑๘๐ บาท นี่ถ้าสมมติว่ามีร้านซื้อแร่มากมาย ก็เป็นอย่างที่เขาพเจ้าเปรียบเทียบ การที่เราจำกัดผู้รับซื้อแร่ทั้งที่รัฐบาลแถลงหรือท่านผู้แทนบางคนว่ารับซื้อแร่ไม่มีโควตา เอาโควตานี้ ไปใส่ไหน เรามีกฎหมายคุ้มครองการรับซื้ออยู่แล้ว เช่นอย่างในนคร ฯ มี ๗—๘ ร้าน รัฐบาลมีหูเป็น ทิพย์ตาเป็น ทิพย์ อยู่แล้ว พร้อมกับมีกฎหมาย ออกควบคุมถึงผู้รับซื้อแร่ ในเมืองนคร ที่หาดใหญ่ก็มี หรือสุราษฎร์ก็มี หรือภูเก็ตก็มีเหล่านี้เป็นต้น ซึ่งมีอยู่มาก ๆ นั่นคือแล้ว แร่ราคาจะได้ดีขึ้นคล้าย ๆ กับของเลหลัง ยังมีคนเลหลังหลาย ๆ คน แต่ถ้าออกกฎหมายฉบับนี้ไป

ถ้ามีผู้ซื้อแต่คนเดียวหรือสองคนสามคน หรืออยู่ในวงเล็บปิดเปิดเท่านั้น ก็ย่อมจะกดราคาได้ตามชอบใจ เพราะฉะนั้นวิธีที่รัฐบาลเสนอกฎหมายฉบับนี้มา ไม่สมด้วยเหตุผล เรามีวิธีอื่น ซึ่งเราควรจะได้ แต่ที่เราเป็นผู้แทนราษฎร ความคิดความเห็นของเราบางกรณีเข้าไปเก็บเอาไว้ ไม่ได้แก้ไขหรือทำอะไรเลย เช่นเรื่องตั้งกรรมการแล้วคณะหนึ่ง ก็เดือนมาแล้ว เปล่า ไม่มีประโยชน์อะไรเลย ความคิดของผู้แทน บางท่านมองข้ามไป เพราะฉะนั้นวิธีที่เราจะให้มีแรกราคาต่ำอยู่ แล้วให้ดีขึ้น เรามี ประการหนึ่งคือแรที่ กำลังขายดีอยู่แล้ว จะทำให้ราคาดียิ่งขึ้น ก็ย่อมจะทำได้ แต่ในบางกรณีเช่นบอก ว่าที่ตรงนั้นควรจะตั้งเอาแรขึ้น แต่เขาบอกว่าอย่าเอา ให้เอาในสิ่งซึ่งขอชักตัวอย่าง เช่นที่ซึ่งกันการ เช่นกาญจนบุรี เป็นต้น โน้น ให้ไปทำที่กาญจนบุรี แต่ที่เมือง นครศรีธรรมราชมีเหลือคณานับ แต่ถ้าไปขอทำแล้ว ก็บอกว่าไม่ได้ ให้ไปทำที่ โน้น ๆ.....

ประธานสภาผู้แทนราษฎร : ถึงเวลาแล้ว

นายฉ่ำ จรรย์เนตร์ (นครศรี-ธรรมราช) : ข้าพเจ้าขอต่อ

ประธานสภาผู้แทนราษฎร : เชิญ

นายฉ่ำ จรรย์เนตร์ (นครศรี-ธรรมราช) : ทางที่ให้ไปทำนั้นสุดแสนที่จะกันการ แต่ที่ของเรามีอยู่แล้ว ไม่ให้ทำ ข้าพเจ้าได้เสนอในเรื่องเหล่านี้มาแล้ว ขอให้ท่านนายกรัฐมนตรีตอบไป ภายใน ๒๔ ชั่วโมง นี่ตั้งโกฏิวันก็ไม่ได้รับผล เพราะฉะนั้นวิธีการที่รัฐบาลเสนอกฎหมายฉบับนี้มา ข้าพเจ้าขอเรียนต่อสภา ฯ ตามเหตุผลที่ข้าพเจ้าอภิปรายมาแล้วว่า สภา ฯ นี้สมควรจะรับหลักการแห่งร่างพระราชบัญญัตินี้เลย พวกเราควรจะทำจริงกันบ้างซี แต่ที่เราไม่ต้องวิตกว่าเขาจะยุบสภา ฯ เราไม่ต้องกลัว พี่น้องทั้งหลายไม่ต้องแคร์ เพราะไป ๆ มา ๆ ก็โยนให้ราษฎรดูค่าแฉ่งการณของรัฐบาลร้อยแปด.....

ประธานสภาผู้แทนราษฎร : คนละเรื่อง เมื่อไม่มีผู้ใดอภิปราย ข้าพเจ้าขอให้ที่ประชุมวินิจฉัย ผู้ใดเห็นว่าการรับหลักการแห่งร่างพระราชบัญญัติฉบับนี้ไว้พิจารณา ขอให้โปรดยกมือขึ้น สมาชิกยกมือ ๖๕ คน

ประธานสภาผู้แทนราษฎร : ผู้ใดไม่เห็นด้วย ขอให้โปรดยกมือขึ้น

สมาชิกยกมือขึ้น ๑๕ คน

ประธานสภาผู้แทนราษฎร :
เป็นอันว่าที่ประชุมรับหลักการแห่งร่าง
พระราชบัญญัติ ฉบับนี้ ไว้พิจารณาต่อไป
ส่งกรรมการสามัญหรือวิสามัญ

พ.อ. พระบริภัณฑ์ยุทธกิจ
(รัฐมนตรีว่าการกระทรวงการเศรษฐกิจ)
: ขอเสนอตั้งกรรมการวิสามัญ

ประธานสภาผู้แทนราษฎร :
ท่านรัฐมนตรีขอให้ตั้งกรรมการวิสามัญ
พิจารณาเรื่องนี้ จะมีผู้ใดมีความเห็นเป็น
อย่างอื่น

ไม่มีสมาชิกมีความเห็นเป็นอย่างอื่น

ประธานสภาผู้แทนราษฎร :
เมื่อไม่มีผู้ใดมีความเห็นเป็นอย่างอื่น
ข้าพเจ้าถือว่าที่ประชุมพร้อมมติ ให้ส่ง
กรรมการวิสามัญ มีจำนวนกึ่งนาย

พ.อ. พระบริภัณฑ์ยุทธกิจ
(รัฐมนตรีว่าการกระทรวงการเศรษฐกิจ)
: ขอเสนอ ๕ นาย

ประธานสภาผู้แทนราษฎร :
ท่านรัฐมนตรีขอให้มี ๕ นาย

นายฉ่ำ จรรย์เนตร์ (นครศรี-
ธรรมราช) : ขอเสนอเป็น ๗ นาย

พ.อ. พระบริภัณฑ์ยุทธกิจ
(รัฐมนตรีว่าการกระทรวงการเศรษฐกิจ)

กิจ) : ไม่ขัดข้อง และรัฐบาลขอเสนอ ๓
นาย คือ ๑. พล. ต. พระประจักษ์-
จหนัก ๒. นายประวัติ สุขุม ๓. นาย
เทิมศักดิ์ อินทรปาน

นายฉ่ำ จรรย์เนตร์ (นครศรี-
ธรรมราช) : ข้าพเจ้าขอเสนอ นายชิต
เวชประสิทธิ์

มีสมาชิกรับรอง

นายชิต เวชประสิทธิ์ (ภูเก็ต):
ข้าพเจ้าขอถอน และขอเสนอ นายบุญจักษ์
ลิมศิลา

มีสมาชิกรับรอง

นายเฉลา เตลาณนท์ (ตราด):
ข้าพเจ้าขอเสนอ นายฉ่ำ จรรย์เนตร์

มีสมาชิกรับรอง

นายแก้ว สิงหะคเชนทร์ (พิ-
จิตร) : ข้าพเจ้าขอเสนอ นายวุฒิ สุ-
วรรณรักษ์

มีสมาชิกรับรอง

นายศิริ บำเพ็ญอยู่ (ชัยนาท):
ข้าพเจ้าขอเสนอ นายสว่าง สนิทพันธุ์

นายสว่าง สนิทพันธุ์ (สุพรรณบุรี):
ข้าพเจ้าขอถอน

นายเชียร วิบุลากร (สงขลา):
ข้าพเจ้าขอเสนอ นายพิพัฒน์ พังคานนท์

มีสมาชิกรับรอง

ประธานสภาผู้แทนราษฎร :
ครบ ๗ นายแล้ว ขอให้เลขาธิการสภา
อ่าน

เลขาธิการสภาผู้แทนราษฎร :
๑. พล. ต. พระประจักษ์ปัจฉิม ๒. นาย
ประวัติ สุขุม ๓. นายเต็มศักดิ์ อินทร
ปาน ๔. นายบุลจักร์ ลิมศิลา ๕. นาย
ฉ่ำ จารัสเนตร ๖. นายวุฒิ สุวรรณ-
รักษ์ ๗. นายพิพัฒน์ พังคานนท์

ประธานสภาผู้แทนราษฎร :
แปรญัตติภายในกี่วัน

พ.อ. พระบริรักษ์ ทัพยาธิกิจ
รัฐมนตรีว่าการกระทรวงการเศรษฐกิจ-
กิจ : ขอแปรญัตติ ภายใน ๑ วัน

ประธานสภาผู้แทนราษฎร :
รัฐบาลขอให้แปรญัตติภายใน ๑ วัน จะ
ไม่มีผู้ใดมีความเห็นเป็นอย่างอื่น

ไม่มีสมาชิกมีความเห็นเป็นอย่างอื่น
ประธานสภาผู้แทนราษฎร :
เมื่อไม่มีผู้ใดมีความเห็นเป็นอย่างอื่น
ข้าพเจ้าถือว่าที่ประชุมเห็นอนุมัติ

ข้าพเจ้าได้รับ ญัตติ ขอเปลี่ยน ระเบียบวาระทางรัฐบาลฉบับหนึ่ง มีความ
ว่า ขอเสนอ ญัตติเปลี่ยน ระเบียบวาระ
โดยการยกร่างพระราชบัญญัติของรัฐบาล
ซึ่งบรรจุในระเบียบวาระการประชุมวันนี้

ชั้นพิจารณาตามลำดับ คือ ๑. เรื่องที่ ๒๘
๒. เรื่องที่ ๒๙ ๓. เรื่องที่ ๓๐ แล้วก็
เรื่องที่ ๔-๕ ชั้นพิจารณาก่อนร่างพระ
ราชบัญญัติอื่น

เมื่อไม่มีผู้ใดมีความเห็นเป็นอย่าง
อื่น ข้าพเจ้าถือว่าที่ประชุมเห็นอนุมัติ

ในวาระต่อไป ขอให้พิจารณาร่าง
พระราชบัญญัติสาธารณสุข พุทธศักราช
๒๔๘๔ ของรัฐบาล

ขุนสมาหารทิศคดี(รัฐมนตรี):
เนื่องจากพระราชบัญญัติสาธารณสุข ได้
มีมาแล้วแต่เดิม และได้มีการแก้ไขอีก
หลายคราวนั้น ได้เป็นบทเรียนสอนให้รู้
ในการที่จะจัดการบริหารกิจการในแผนก
นี้ว่าอย่างไรสมควรที่จะปรับปรุงแก้ไข
ขึ้นใหม่ และอย่างไรเป็นการที่จะต้อง
เพิ่มเติมให้รัดกุมยิ่งขึ้น รัฐบาลเห็นเป็น
การสมควรที่จะได้จัดการปรับปรุงแก้ไข
ในเรื่องนี้ จึงได้เสนอร่างพระราชบัญญัติ
ฉบับนี้ขึ้นมา

ตามร่างพระราชบัญญัติฉบับนี้ ถ้า
ท่านสมาชิกได้พิจารณาโดยตลอดแล้ว
จะแลเห็นได้ว่า แม้จะเป็นพระราชบัญญัติ
ที่มีขนาดใหญ่อยู่ พระราชบัญญัติหนึ่งก็
ตาม แต่อันที่จริงนั้นได้เปลี่ยนแปลงแก้ไข
แต่เฉพาะบางอย่างเท่านั้น เหตุที่รวม

กันมาทำเป็นฉบับเดียวกันก็เพราะเหตุว่าจำเป็นจะต้องแก้ไขเพิ่มเติม ๆ เพื่อให้รัดกุมสิ่งที่กล่าวมาแล้วข้างต้น

ความสำคัญที่เพิ่มเติมจากเดิม นั้น รัฐบาลขอชี้แจงว่ามี ๓ ประการ ประการหนึ่งคือการควบคุม การแต่งผม และตัด ประการที่ ๒ คือการควบคุมสัตว์ซึ่งเป็นเหตุทำความรำคาญและเป็นอันตรายแก่ประชาชน และประการที่ ๓ การควบคุมการทำน้ำแข็ง นี่เป็นส่วนที่เพิ่มขึ้นใหม่ นอกจากนั้นเป็นส่วนเดิมทั้งนั้น แต่ในมาตราเดิม นั้นเอง ได้ปรับปรุงให้มีข้อความกะทัดรัด ซึ่งจะได้มีการอ่านได้ง่าย

ความสำคัญอีก ประการ หนึ่ง นอกจากสามประการที่ รัฐบาล ได้ชี้แจง ให้ที่ประชุมนี้ฟังก็คือว่า ในเรื่องการควบคุมสุนัข ซึ่งเป็นปัญหาที่พุกมาในสภา ฯ นี้ แล้วนั้น รัฐบาลได้ใคร่ครวญดูว่าในชั้นนี้ การที่จะให้ควบคุมโดยให้ไปเป็นของประชาชนแล้ว ผลแห่งความลำบากย่อมจะตกอยู่แก่ประชาชนเป็นอันมาก โดยเฉพาะอย่างยิ่ง ที่เกี่ยวกับความรู้สึกในทางจิตใจ เกี่ยวกับการที่จำเป็นจะต้องใช้สำหรับชาวสวน ชาวนา รัฐบาลจึงยอมเสียสละว่าในการควบคุมเรื่องนี้ รัฐบาลเป็นผู้จัดการควบคุมฝ่ายเดียว คือเราจะ

ได้จัดการแต่เฉพาะที่ทาง ประชาชน ไม่ต้องการแล้ว แต่ถึงกระนั้นก็ดี อาจจะมีข้อสงสัยได้ว่า ถ้าเป็นสุนัขที่ตามบ้านเราเลี้ยงไว้ อาจจะทำให้เกิดโรคกลัวน้ำขึ้น รัฐบาลจึงขออำนาจอย่างเดียวกันว่า ถ้ามีอย่างนั้นขึ้น ก็ให้เจ้าหน้าที่สามารถเข้าไปจัดการได้ เช่นนี้เป็นต้น นั้น สรุปแล้วรัฐบาลขอกล่าวสั้น ๆ ว่า พระราชบัญญัติฉบับนี้ก็คือพระราชบัญญัติ ฉบับเดิม แต่ปรับปรุงแก้ไขให้เรียบร้อยและเพิ่มเติมความขึ้นอีก ส่วนสำคัญ ๓ ประการ คือในเรื่องตัดผมแต่งผม ในเรื่องเหตุรำคาญที่เกิดจากการปล่อยปละละเลยสัตว์ การควบคุมการทำน้ำแข็ง และขออำนาจในการปราบโรคกลัวน้ำเท่านั้น

เท่าที่ได้เรียนต่อที่ประชุมนี้ รัฐบาลจึงหวังใจว่า สมาชิกสภา ฯ นี้คงจะช่วยกันรับหลักการให้เป็นไปโดยดี และถ้าท่านผู้ใดสงสัยอย่างไร รัฐบาลพร้อมที่จะชี้แจงในขณะนี้

นายสว่าง สนิทพันธุ์ (สุพรรณบุรี) : ข้าพเจ้าได้พิเคราะห์กฎหมายฉบับนี้โดยทั่ว ๆ ไปแล้ว ข้าพเจ้ามีความเห็นไม่ลงรอยกับรัฐบาลในการที่เสนอร่าง พระราชบัญญัติ ฉบับนี้เข้ามาจริงอยู่พระราชบัญญัติฉบับนี้ แม้ท่าน

ตามชนบทแล้ว เราจะแลเห็นว่าคนยากจน ซึ่งเป็นชาวไร่ชาวนา ในบางคราว เขาไปได้ผักปลาและเห็ด นก หรืออะไรต่าง ๆ เช่นนี้ เมื่อได้มาแล้ว ก็จำเป็นจะต้องนำมาที่ตลาด ซึ่งรวมเป็นอย่างชุมชนเช่นเป็นต้นว่าเขาได้ปลาตัวโต ๆ มากก็แบ่งเอาท่อนหัวและ ท่อนหาง ใช้ทำอาหารสำหรับในครอบครัว แต่ส่วนท่อนกลางก็นำมาอย่างแล้วก็นำมาขาย ในตลาด ซึ่งนี้เป็นเพราะความยากจน และบางคนเก็บเห็ดได้เช่นเห็ดโคน ก็นำเอามาขายในตลาด ซึ่งเขาจำเป็นจะต้องนำเอาสินค้าเหล่านี้มาในบางครั้งบางคราว ซึ่งไม่ใช่เป็นปกติวิสัยแต่เขา จะต้องนำมาบางครั้งบางคราวด้วยอคิเรกลาภของเขา ซึ่งด้วยความจำเป็นและความยากจน แล้วได้เงินมาเพียง ๑๐-๒๐ สตางค์ ก็เอาไปซื้อกะปิและ กระเทียม ไปเลี้ยง ครอบครัว และจะต้องได้รับอนุญาตแล้วจะต้องเสียค่าธรรมเนียม และจะต้องเสียค่าที่ให้แก่เทศบาล ซึ่งเป็นการนำอนาถมากนัก ซึ่งพระราชบัญญัตินี้ ถ้าออกไปแล้ว ก็จะเป็นการ ทารุณกับราษฎร เป็น อย่าง มาก ซึ่งตามธรรมดาที่น่าจะเป็นการผิดหลักนโยบายของรัฐบาลในข้อที่ช่วยเหลือคนจนเป็นอย่างมาก ซึ่งข้าพเจ้าคิดว่าไม่น่าจะ

รับหลักการ

นอกจากนี้ยังมีมาตรา ๕๙ อนุมาตรา ๘ ซึ่งมีความว่า "กำหนดเวลาซึ่งผู้เร่ขายจะขายอาหารบางประเภทไม่ได้" สำหรับผู้เร่ขายอาหารในขณะนี้ ข้าพเจ้าขอแบ่งอย่างคร่าว ๆ หรืออย่างหยาบ ๆ ในขณะนี้แบ่งออกได้เป็น ๒ ประเภท ประเภทหนึ่งคือพวกเร่ขาย ในเวลากลางวัน และอีกประเภทหนึ่งเป็นพวกเร่ขาย ในเวลากลางคืน คนทั้งสองประเภทนี้ เราให้นายมาในแต่ก่อนว่าเป็นบุคคลที่หาเข้ากินค่า และบั่นเหตุการณของโลก ขึ้นป่วน อาหารการกินดิบตัวแพ่งขึ้น เป็นทวีคูณ พวกเหล่านี้ซึ่งเป็นประเภทหนึ่งประเภทโต เช่นเป็นต้นว่าประเภท หากกลางวันก็ตี หรือประเภทหากกลางคืนก็ตี จะทำการอยู่ตามประเภทเดิมของตน ไม่พอ คือหากินเฉพาะกลางวันอย่างเดียวไม่พอเสียแล้ว เพราะฉะนั้นพวกทำงานกลางวัน จึงจะต้องบวกกลางคืนขึ้นด้วย แล้วพวกหากินกลางคืนก็จะต้องยังหากินกลางวันแถมเข้าอีกด้วย เพราะฉะนั้นที่เราเรียกว่าหาเข้ากินค่านนกกกลายสภาพมาเป็นหาเข้ากินคึกการที่หาเข้ากินคึกเช่นนี้ ก็เนื่องจากสินค้าราคาแพง จะหากำไรก็ได้ยาก ไม่พอเลี้ยงปากเลี้ยง

ห้อง มีหน้าข้าราชการยังมากำหนดเวลา ให้เขาขายอาหาร บางเวลา ซึ่งกำหนดว่า หากเขาขายได้เพียง ๓-๔ ทุ่ม รายได้ ของเขาก็ยอมไม่พอ เมื่อรายได้ของเขา ไม่พอ ก็จะทำความเดือดร้อนให้แก่เขา เพียงใด ทำความระทมขมขื่นให้เขาเพียง ใด และราษฎรเหล่านั้นจนแสนจน ซึ่ง ภาษิตตลาดบอกว่ายิ่งกว่าจน มันกลายเป็นเงิน เมื่อเป็นเช่นนั้นแล้ว ก็มาถึงปัญหาว่าถ้ารัฐบาลมีราษฎรจน ๆ เช่นนี้ แล้ว รัฐบาลจะทำอย่างไร ภาษิตอากร จะเก็บได้ไหม ซึ่งข้าพเจ้าคิดว่าท่านทั้งหลายคงจะซึ่มทราบที่อยู่แล้ว เพราะฉะนั้น เหตุผลที่ข้าพเจ้าได้อภิปรายมาอย่างย่อ ๆ นี้ จึงเห็นว่าไม่น่าจะรับหลักการแห่งร่าง พระราชบัญญัติฉบับนี้ไว้พิจารณาต่อไป.

ขุนสมานหารหิตะคดี (รัฐมนตรี):
เท่าที่ท่านสมาชิกผู้นั้นได้อภิปรายมาเมื่อกี้ ข้าพเจ้าเชื่อว่าบางที่อาจจะมีการเข้าใจ ผิดอยู่ และข้าพเจ้าเชื่อว่า ถ้าข้าพเจ้า ได้ชี้แจงให้ฟังแล้ว ท่านคงจะรับหลักการ กฎหมายนี้ไม่ได้เขียนขึ้นใหม่ ข้อ ท่านว่ามีกฎหมายอยู่แล้ว เคียงวันเรามา รวมขึ้นอีก ถ้าท่านไม่รับหลักการ ก็ แปลว่าเรามีกฎหมายใช้อยู่แล้ว การที่ รัฐบาลเสนอขึ้นมาให้ปรับปรุงทั้งฉบับ

เช่นนี้ ก็เพื่อให้โอกาสเต็มที่ที่จะแก้ แก้อะไรก็แก้กัน เพราะฉะนั้นที่ ที่จะไม่รับหลักการนั้น ข้าพเจ้าคิดว่าผิด คือมีอยู่แล้ว แล้วเรายกขึ้นมาเขียนขึ้น ใหม่หมด ถ้าไม่รับก็แปลว่าใช้เก่า เพราะ ฉะนั้นถ้าท่านเข้าใจ ก็แปลว่าท่านคง จะรับ และรายละเอียดนั้นมีเยอะ เอาไป พูดยกกันในชั้นกรรมาธิการดีกว่า เพราะ ฉะนั้นรัฐบาลขอชี้แจงด้วยความจริงใจว่า ถ้าจะแก้ไขให้มันดีได้อย่างไร เอาทั้ง นั้น.

พล.ต.พระยา อมรวิสัย สรเดช (ถ้าปาง) : พระราชบัญญัติ สาธารณ- สุขนี้ ข้าพเจ้าได้อ่านดูตลอดแล้ว และ รู้สึกบางสิ่งบางอย่างเป็นการฝืน ประเพณี ของชาวภาคเหนือ เพราะชาวภาคเหนือ ทุกคนไปตลาด แล้วไปขายด้วย ไปซื้อ ด้วย มีผักตำลึงไป ๒-๓ มัด มีพริก ก็เอาไปขาย เขาได้ราคาในการขายนั้น ประมาณ ๑๐-๑๕ สตางค์เท่านั้น เขา ไปตลาดทุกคน และขายทุกคนแต่ ค่าธรรมเนียมที่กำหนดไว้ในหมายเลข ๗ และหมายเลข ๘ ว่าผู้ใดเข้าตลาดจะต้อง เสียค่าธรรมเนียม ๒๕ สตางค์ เช่นนี้ เป็นการเดือดร้อนเหลือสติกำลัง เพราะ เหตุว่าที่แล้ว ๆ มา เขาเก็บกันเพียง

หนึ่งสตาจ์เท่านั้น ตามตลาดในภาคเหนือเกือบกัน ๒ สตาจ์เป็น อย่าง มาก เพราะสินค้าที่เอาไปขายนั้นเล็ก ๆ น้อย ๆ เพราะฉะนั้นการที่จะเก็บ ๒๕ สตาจ์เช่นนั้น ก็เท่ากับห้ามไม่ให้เขาชอบ มีนิสัยเป็นคนซื่อซาย จะต้องเดือดร้อนกันใหญ่โตทีเดียว ประเพณีในทางภาคเหนือ เขาชอบซื้อขายกันเช่นนั้น ทุกคน เท่ากับ เป็นการแลกเปลี่ยนกัน เพราะฉะนั้นขอให้รัฐบาลชี้แจง ให้แจ่มแจ้งว่าจะลบล้าง ประเพณีเช่นนั้นเสียหรือหรือประการใด.

ขุนสมอาหารหิตะคดี (รัฐมนตรี) : ประเพณีนั้นเห็น จะไม่ลบล้างอย่างที่ท่าน สมาชิกผู้นั้นกล่าว ขอให้ดูให้ละเอียด คำว่า ๒๕ สตาจ์ ไม่ใช่วันละ เป็นปี ละ แต่ว่าถ้าหากว่าจะแก้ไขให้เหมาะสม ทางเหนือ เช่น จังหวัดลำปาง เป็นต้น รัฐบาลก็พร้อม.

นายทองอินทร์ ภูริพัฒน์ (อุปบลราชธานี) : เมื่อได้เทียบเคียงพระราชบัญญัติสาธารณสุข พุทธศักราช ๒๔๗๗ และที่ได้แก้ไขเพิ่มเติมต่อมาแล้วกับ พระราชบัญญัติฉบับนี้แล้ว เห็นว่าการที่เพิ่มเติมนั้น ไม่ได้ทำให้ผิดบทบัญญัติ เดิม มากนักคือกฎหมายว่าบทบัญญัติเดิม มีอย่างไร รัฐบาลก็ไต่ถามเอา คือการ พิจารณา

ร่างพระราชบัญญัตินี้ จะต้องเทียบเคียง ทั้งสองอัน ข้าพเจ้าคิดว่าความเดือดร้อนของพระราชบัญญัติสาธารณสุขที่แล้ว ๆ มา นั้นมีอยู่จริง แต่โอกาสที่จะแก้ไขพระราชบัญญัติสาธารณสุขนั้น เสนอมาอย่างไร ผลก็คงจะทราบอยู่แล้ว และการที่รัฐบาล เสนอมาเช่นนั้นเป็นโอกาสที่เราจะแปรญัตติ ได้ทุกบทและทุกมาตรา เพราะฉะนั้นก็เห็นสมควรที่จะรับหลักการ เพราะฉะนั้นขอ เสนอให้ลงมติ

มีสมาชิกรับรอง

เนื่องจากประธานสภา ฯ มีกิจธุระ จึงได้มอบให้ พล.ต. พระประจันต์- จันทรองประธานสภา ฯ ดำเนินการแทน

ทำการแทนประธานสภาผู้แทน

ราษฎร : ข้าพเจ้าจะขอให้ที่ ประชุมวิ- นิิจฉัย ผู้ใดเห็นว่าควรรับหลักการแห่งร่างพระราชบัญญัติฉบับนี้ไว้พิจารณา ขอ ได้โปรดยกมือขึ้น

สมาชิกยกมือพร้อมเพรียงกัน

ทำการแทนประธาน สภาผู้แทน

ราษฎร : ผู้ใดไม่เห็นด้วย ขอได้โปรด ยกมือขึ้น

ไม่มีสมาชิกยกมือ

ทำการแทนประธานสภาผู้แทน

ราษฎร : เป็นอันว่าที่ประชุมรับ หลัก

การแห่งร่างพระราชบัญญัติฉบับนี้ไว้พิจารณา ส่งกรมการวิสามัญหรือวิสามัญ

ขุนสมุหการหิตะคดี (รัฐมนตรี) : ขอเสนอตั้งกรมการวิสามัญ

ทำการแทนประธานสภาผู้แทนราษฎร : รัฐบาลขอเสนอตั้งคณะกรรมการวิสามัญ จะมีผู้ใดมีความเห็นเป็นอย่างอื่น

ไม่มีสมาชิกมีความเห็นเป็นอย่างอื่น

ทำการแทนประธานสภาผู้แทนราษฎร : เมื่อไม่มีผู้ใดมีความเห็นเป็นอย่างอื่น ข้าพเจ้าถือว่าที่ประชุมอนุมัติให้ตั้งกรมการวิสามัญ มีจำนวนกึ่งนาย

ขุนสมุหการหิตะคดี (รัฐมนตรี) : รัฐบาลขอเสนอ ๗ นาย

ทำการแทนประธานสภาผู้แทนราษฎร : รัฐบาลขอเสนอให้มีกรรมการวิสามัญ จำนวน ๗ นาย

นายเฉลา เตาลานนท์ (ตราด) : ข้าพเจ้าขอเสนอ ๙ นาย

มีสมาชิกรับรอง

ขุนสมุหการหิตะคดี (รัฐมนตรี) : ไม่ขัดข้อง

ทำการแทนประธานสภาผู้แทนราษฎร : เป็นอันว่าให้มีกรรมการ ๙ นาย ถ้าผู้ใดไม่มีความเห็นเป็นอย่างอื่น

ข้าพเจ้าถือว่าที่ประชุมอนุมัติ

ขุนสมุหการหิตะคดี (รัฐมนตรี) :

รัฐบาลขอเสนอ ๔ นาย คือ ๑. พระชาญ วิถีเวช ๒. หลวงพะยุงเวชศาสตร์

๓. นายเทียนบุญนาค ๔ ร.อ. ขุนวิมลสรกิจ

นายพิพัฒน์ กังคานนท์ (กาญจนบุรี) : ข้าพเจ้าขอเสนอ นายเฉลา เตาลานนท์

มีสมาชิกรับรอง

พล.ต. พระยาอมรวิสัยสรเดช (ลำปาง) : ข้าพเจ้าขอเสนอ นายบุญเท่ง ทองสวัสดิ์

มีสมาชิกรับรอง

พล.ต. หลวงจรกลางสนาม (นครสวรรค์) : ข้าพเจ้าขอเสนอ พล.ต. พระยาอมรวิสัยสรเดช

มีสมาชิกรับรอง

ขุนอนุสรกรรม (นครพนม) : ข้าพเจ้าขอเสนอ นายโสภณ สุภธีระ

มีสมาชิกรับรอง

นายเฉลา เตาลานนท์ (ตราด) : ข้าพเจ้าขอเสนอ นายพันธ์ุ มูลศาสตร์

มีสมาชิกรับรอง

ทำการแทนประธานสภาผู้แทนราษฎร : กรบ ๙ นายแล้ว ขอให้เลขาธิการสภา ฯ อ่าน

เลขาธิการสภาผู้แทนราษฎร :

- ๑. พระชาณุวิธเวชช์
- ๒. พลวงพะยุง-เวชศาสตร์
- ๓. นายเดือน บุนนาค
- ๔. ร.อ. ชุณวิมลสรกิจ
- ๕. นายเจลาเตลาดานนท์
- ๖. นายบุญเท่ง ทองสวัสดิ์
- ๗. พล.ต. พระยามรวิสัยสรเดช
- ๘. นายโสภณ สุภธีระ
- ๙. นายพันธ์ มุลศาสตร์

ทำการแทน ประธานสภาผู้แทนราษฎร : แปรญัตติภายในกวัน

ขุนสมาหารหิตะคดี (รัฐมนตรี): เรื่องนี้ต้องขอความกรุณา อยากจะให้ ออกในสมัยนี้ให้ทัน เพราะฉะนั้นรู้สึก เหมือนกันที่ว่าเวลาจะเร็วสักหน่อย แต่ก็หวังว่าจะได้รับความกรุณา ก็อยากขอ ให้แปรญัตติภายในสัก ๒ วัน

นายทองอินทร์ ภูริพัฒน์ (อุป-ราชธานี) : พระราชบัญญัตินี้ ตามที่ ท่าน รัฐมนตรีได้อภิปรายแล้วว่า จะเปิด โอกาสให้สมาชิก ได้แปรญัตติ เพราะ ฉะนั้นการแปรญัตติในชั้นนี้ สมาชิก ก็ ต้องมีการ ต่อรอง โต้เถียงกัน ระหว่าง กรรมการ กับสมาชิกแล้ว ก็ควรจะให้ โอกาสสมาชิก ทำความตกลงและมาโต้เถียง กันในสภาฯ และการโต้เถียงกันในสภาฯ ก็ควรให้เวลาอีกบ้าง ถ้ารวบรัดจะให้ เสร็จในสมัยนี้ เวลาอภิปรายของสมาชิก

เวลาถูกขุ่นพูดเพียงสองสามคำก็ลงมติเลย เช่นนี้ ข้าพเจ้าเห็นว่าควรจะให้ มีเวลา แปรญัตติมากขึ้น และเลื่อนไปใช้ในสมัย หน้าก็คงจะไม่เสียหายอะไร เพราะว่า กฎหมายเก่ามีอยู่แล้ว เพราะฉะนั้นขอ ความกรุณา รัฐบาลขอแปรญัตติสัก ๗ วัน

ขุนสมาหารหิตะคดี (รัฐมนตรี): ตกลงตามนั้น

ทำการแทนประธานสภาผู้แทนราษฎร : แปรญัตติภายใน ๗ วัน จะมีผู้ ใ้มีความเห็นเป็นอย่างอื่น

ไม่มีสมาชิกมีความเห็นเป็นอย่างอื่น

ทำการแทนประธานสภาผู้แทนราษฎร : เมื่อไม่มีผู้ใดมีความเห็นเป็น อย่างอื่น ข้าพเจ้าถือว่าที่ประชุมนี้อนุมัติ

ในวาระต่อไป ขอให้พิจารณาร่าง-พระราชบัญญัติ ให้ใช้ พระราชกฤษฎีกา ในการ ประกาศ ใช้กฎ หมาย บางฉบับ พุทธศักราช ๒๔๘๔ ซึ่งคณะกรรมการ สามัญชุดที่ ๑ พิจารณาเสร็จแล้ว ขอให้ พิจารณาต่อไป

เลขาธิการสภาผู้แทนราษฎร : ร่างพระราชบัญญัติให้ใช้พระราชกฤษฎีกา ในการ ประกาศ ใช้กฎ หมาย บางฉบับ พุทธศักราช ๒๔๘๔ คำปรารภ มาตรา ๑ มาตรา ๒ มาตรา ๓

ทำการแทนประธานสภาผู้แทน
ราษฎร : เสร็จการพิจารณาในวาระที่ ๒
แล้ว ค่อยไปพิจารณาในวาระที่ ๓ ว่า
สมควรจะประกาศใช้กฎหมายหรือไม่

ผู้ใดเห็นว่าพระราชบัญญัติฉบับนี้
ควรออกประกาศใช้เป็นกฎหมายต่อไป
ขอได้โปรดยกมือขึ้น

สมาชิกยกมือพร้อมเพรียงกัน

ทำการแทนประธานสภาผู้แทน
ราษฎร : ผู้ใดไม่เห็นด้วย ขอได้โปรด
ยกมือขึ้น

ไม่มีสมาชิกยกมือ

ทำการแทนประธานสภาผู้แทน
ราษฎร : เป็นอันว่าพระราชบัญญัติ
นี้ออกประกาศใช้เป็นกฎหมายได้

ในวาระต่อไป ขอให้พิจารณาร่าง-
พระราชบัญญัติพิทักษ์อัตราค่าภาคหลวง
ที่ดิน (ฉบับที่ ๒) พุทธศักราช ๒๔๘๔
ซึ่งคณะกรรมการวิสามัญพิจารณาเสร็จ
แล้วขอให้พิจารณาต่อไป

เลขาธิการสภาผู้แทนราษฎร :
ร่างพระราชบัญญัติพิทักษ์อัตราค่าภาคหลวง
ที่ดิน (ฉบับที่ ๒) พุทธศักราช ๒๔๘๔
คำปรารภ มาตรา ๑ มาตรา ๒ มาตรา ๓
มาตรา ๔ มาตรา ๕

ทำการแทนประธานสภาผู้แทน

ราษฎร : จบการพิจารณาในวาระที่ ๒
แล้ว ค่อยไปเข้าพเจ้าจะให้ที่ประชุมวินิจฉัย
ว่าสมควรจะประกาศใช้ร่างพระราชบัญญัติ
ฉบับนี้เป็นกฎหมายได้หรือไม่

ผู้ใดเห็นสมควรจะให้ร่างพระราช
บัญญัติฉบับนี้ออกประกาศใช้เป็นกฎหมาย
ได้ ขอได้โปรดยกมือขึ้น

สมาชิกยกมือพร้อมเพรียงกัน

ทำการแทนประธานสภาผู้แทน
ราษฎร : เป็นอันว่าพระราชบัญญัติ
นี้ออกประกาศใช้เป็นกฎหมายได้

ในวาระต่อไป ขอให้พิจารณาร่าง-
พระราชบัญญัติเวนคืนอสังหาริมทรัพย์
เพื่อสร้างสะพานข้ามแม่น้ำเจ้าพระยาใน
ทางหลวงพระราชวิทย์ตอนชัณษาท-
นครสวรรค์ จังหวัดนครสวรรค์ระหว่าง
หลักกิโลเมตรที่ ๑๓๓.๗๐๐ ถึงหลัก
กิโลเมตรที่ ๑๓๔.๘๔๑ พุทธศักราช
๒๔๘๔ ซึ่งคณะกรรมการสามัญชุดที่
๒ พิจารณาเสร็จแล้วขอให้พิจารณาต่อไป

เลขาธิการสภาผู้แทนราษฎร :
ร่างพระราชบัญญัติเวนคืนอสังหาริมทรัพย์
เพื่อสร้างสะพานข้ามแม่น้ำเจ้าพระยาใน
ทางหลวงพระราชวิทย์ตอนชัณษาท-นคร
สวรรค์ จังหวัดนครสวรรค์ ระหว่าง
หลักกิโลเมตรที่ ๑๓๓.๗๐๐ ถึงหลัก

กิโลเมตรที่ ๑๓๔.๘๔๑ พุทธศักราช ๒๔๘๔ คำปรารภ มาตรา ๑ มาตรา ๒ มาตรา ๓ มาตรา ๔ มาตรา ๕

ทำการแทนประธานสภาผู้แทนราษฎร : เสร็จการพิจารณาในวาระที่ ๒ แล้ว ข้าพเจ้าจะขอให้ที่ประชุมวินิจฉัยว่าสมควรจะ ประกาศใช้ร่าง พระราชบัญญัตินี้เป็นกฎหมายหรือไม่

ผู้ใดเห็นสมควรจะให้ร่างพระราชบัญญัตินี้ออกประกาศใช้เป็นกฎหมายได้ ขอให้ปรত্যกมือขึ้น

สมาชิกยกมือพร้อมเพรียงกัน

ทำการแทนประธานสภาผู้แทนราษฎร : เป็นอันว่าร่างพระราชบัญญัตินี้ออกประกาศใช้เป็นกฎหมายได้

ในวาระต่อไป ขอให้พิจารณาร่างพระราชบัญญัติป้องกันการค้ากำไรเกินควร (ฉบับที่ ๓) พุทธศักราช ๒๔๘๔ ของรัฐบาล

พ.อ. พระบริภัณฑ์ยุทธกิจ (รัฐมนตรีว่าการกระทรวงการเศรษฐกิจ): รัฐบาลขอเสนอร่างพระราชบัญญัติป้องกันการการค้ากำไรเกินควร (ฉบับที่ ๓) พุทธศักราช ๒๔๘๔ โดยมีหลักการว่า เพื่อให้พ่อค้าขายสินค้าให้แก่ผู้ขอซื้อในยามปกติ และกำหนดสินบนให้แก่ผู้นำ

จับพ่อค้าที่ฝ่าฝืน เหตุผลที่รัฐบาลเสนอร่างพระราชบัญญัตินี้ก็คือว่า เนื่องด้วยปรากฏว่าแม้คณะ กรรมการป้องกันส่วนภูมิภาคได้ออก ประกาศให้ผู้ประกอบการค้าแสดงราคาสินค้าแล้ว และกำหนดราคาสูงสุดสินค้าบางอย่างไว้แล้วก็ตาม ผู้ประกอบการค้ามีการกักสินค้าบางอย่างไว้ไม่จำหน่ายตามพระราชบัญญัติการค้ากำไรเกินควร ฉบับเดิมให้อำนาจคณะกรรมการกำหนดราคาไว้ แต่ทั้งนี้ในกรณีฉุกเฉิน ในยามปกติไม่มีอำนาจที่จะทำได้ ฉะนั้นเห็นว่าเป็นการเดือดร้อนแก่ราษฎรเหมือนกัน แต่ทั้งนี้อาศัยความเอาใจใส่เจ้าหน้าที่ตรวจตราและทั้งประชาชนก็ยังมิให้ความร่วมมือด้วย ดังนั้นเห็นว่าควรจะได้มีการแก้ไขพระราชบัญญัตินี้ จึงได้เสนอขึ้นมา

นายจำลอง ดาวเรือง (มหาสารคาม): ตามที่รัฐบาลได้เสนอร่างพระราชบัญญัตินี้เข้ามานั้น ข้าพเจ้าเห็นด้วยในหลักการ ถ้าพูดตามหลักการแล้วไม่น่าจะมีปัญหาอะไร ถ้าพูดถึงรูปและวิธีการที่เราจะจัด ข้าพเจ้าสงสัยว่าการกำหนดให้สินบนแก่ผู้นำจับ พ่อค้าที่ฝ่าฝืนนั้น เป็นวิธีการที่ออกจะปฏิบัติกันได้ยากมาก ข้าพเจ้าจึงขอเรียนชี้แจงต่อสภา

เห็นว่า การที่เราให้สินบนนั้น อาจจะเป็นคาบสองคม กล่าวคือผู้แจ้งหรือผู้ต้องการรับสินบนนั้น อาจจะไม่ใช้ทุกคนที่สุจริต วิธีการให้สินบนนั้น กฎหมายนี้เราก็มีอยู่ เช่นสินบนนำจับผู้ค้าฝิ่นเถื่อน สุราเถื่อน เมื่อเราได้มีการให้สินบนขึ้นแล้ว วิธีการนั้นก็มักจะเดินไปในทางที่ไม่งาม ถ้าหากว่าจับผู้ที่กระทำผิดจริงก็จะเป็นประโยชน์ แต่ขณะเดียวกันผู้ต้องการสินบน อาจจะไปทำสิ่งที่ไม่ดีไม่งาม ข้าพเจ้าขอเรียนถามรัฐบาลว่า เราได้วางวิธีการกำหนดผู้ที่จจะรับสินบนนั้นไว้อย่างไรบ้าง

พ.อ. พระบริภัณฑ์ยุทธกิจ (รัฐมนตรีว่าการกระทรวงการเศรษฐกิจ): เรื่องรัฐบาลเป็นห่วงอยู่เหมือนกัน แต่รัฐบาลเห็นว่าการที่จะให้สินบนนั้นก็ย่อมจะต้องพิจารณาสอบสวนโดยถ่องแท้ทางเจ้าหน้าที่อยู่แล้ว ไม่น่าจะมีข้อข้องใจสิ่งที่ท่านสมาชิกต้องการ จะให้จัดการอย่างไรนั้น รัฐบาลยินดีที่จะรับฟังในคณะกรรมการ

นายพิพัฒน์ ภักคานนท์ (กาญจนบุรี): ร่างพระราชบัญญัติป้องกันการค้ากำไรเกินควร (ฉบับที่ ๓) ที่รัฐบาลเสนอมานี้ ในส่วนหลักการข้าพเจ้าไม่คัดค้าน แต่มีความสงสัยอยู่บาง

ประการอยากจะเรียนถามรัฐบาลว่า เมื่ออ่านดูตามพระราชบัญญัตินี้แล้ว ในมาตรา ๑๑ ทวิซึ่งมีบทบัญญัติให้ผู้ขายปลีกจะต้องทำการขายส่งของนั้น ถ้าหากว่ามีสิ่งของอยู่ตามจำนวนที่รัฐมนตรีว่าการกระทรวงการเศรษฐกิจได้ประกาศกำหนดไว้ แต่ในเรื่องนี้ข้าพเจ้าเห็นว่าเป็นบทบัญญัติในการควบคุมผู้ขายปลีก แต่ข้าพเจ้าสงสัยว่าบางที่ราษฎรจะได้รับความเดือดร้อนในเรื่องที่หาซื้อของไม่ได้ นั้น ความจริงข้าพเจ้าคิดว่าต้นเหตุมาจากผู้ที่ขายส่งมากกว่า แต่ไม่เห็นมีบทบัญญัติการควบคุมผู้ขายส่งไว้ เพราะฉะนั้นขอเรียนถามว่า รัฐบาลมีเหตุผลอย่างไรจึงไม่ทำการควบคุมผู้ขายส่ง เพราะเหตุว่าผู้ขายส่งนั้นมีสิ่งของอยู่ในคลังเป็นจำนวนมากมาย แต่เขาไม่ยอมขายให้แก่พ่อค้าที่มาขอซื้อเพื่อไปขายปลีก และเป็นการกักกันเอาราคา ถ้าหากพูดตามหลักคำนวณ แล้วกำไรส่วนมากที่พ่อค้าจะได้ไปจากผู้ซื้อนั้น ความจริงผู้ขายส่งนั่นเองเป็นผู้เอากำไรมากกว่าผู้ขายปลีก โดยเหตุนี้ข้าพเจ้ามีความสงสัยจึงอยากจะขอเรียนถาม

พ.อ. พระบริภัณฑ์ยุทธกิจ (รัฐมนตรีว่าการกระทรวงการเศรษฐกิจ):

คือว่ากรณีที่เกิดขึ้นในขณะนี้ เกี่ยวเนื่อง
ด้วยพ่อค้าขายปลีกซึ่งขายสินค้าเสร็จแล้ว
และเวลาผู้ต้องการไปซื้ออีก ก็บอก
ว่าขายเสียแล้วบ้าง ยังไม่ได้ขายบ้างเป็น
ของใช้สำหรับส่วนตัวบ้าง จึงได้บังคับ
เฉพาะร้านขายปลีก ส่วนที่ท่านจะบังคับ
พ่อค้าขายส่งด้วยนั้น เป็นการยากที่จะ
พิจารณา เพราะโดยมากพ่อค้าขายส่งนั้น
ไม่ได้มีการเสนอขายกันอย่างเปิดเผยอย่าง
ที่ท่านเข้าใจ คือเขาอาจจะมีสินค้าอยู่ใน
กุฎงเฉย ๆ เขาไม่ได้เสนอขายจึงเป็นการ
ลำบากที่จะออกกฎหมายบังคับ ให้เขาเอา
ออกมาขายได้

นายเชียร วิบุลากร (สงขลา):
ตามที่ท่านรัฐมนตรีชี้แจงถึงการขายส่งว่า
จะทำการป้องกันเป็นการลำบากนั้น
ความจริง การที่เราจะยุติการ ขาย ส่ง
ไว้ในที่นี้ เพียงแต่เริ่มหลักการเข้าอีกน่าจะ
ได้ เพราะการขายส่งเป็นราคาแพง
ตามที่ท่านสมาชิกผู้แถลงไว้แล้วว่าเป็นการ
กินกำไรเกินสมควร เพราะเหตุว่าคนที่
สต็อกสินค้าไว้มากนั้น โดยมากไม่เคย
เป็นชาวไทย มักจะเป็นคนต่าง้าวเสีย
โดยมาก และเวลานี้ถ้าสิ่งของนั้นจะขาด
ตลาดอยู่แล้ว สำหรับพ่อค้าคนไทยซื้อ
ปลีกเขาก็ไม่ขายให้ โดยบอกว่าไม่มีหรือ

ขายให้คนนั้นคนนั้นไปเสียแล้วเป็นต้น เช่น
สมมติว่านมเจ้าของร้านกาแฟ ซึ่งเป็น คน
ไทยไปซื้อ เขาไม่ขายให้ทีเดียว แต่ถ้า
เป็นพวกเขาซื้อ ขายกันได้โดยที่ผิดราคา
กัน สมมติว่ารัฐบาลจำกัดให้เขาหาบหนึ่ง
ราคา ๕๐ บาท แต่เขากันเองขายกันได้
๖๐ แต่ถ้าเขาขายให้แก่คนไทยเขาขายไม่
ได้ เพราะกลัวถูกจับหรือไปแจ้งความ
ต่อเจ้าหน้าที่เป็นต้น ฉะนั้นถ้ามีการ
ควบคุมการขายส่งแล้วจะซื้อขายซึ่งกันและ
กันให้โดยรกาย่อมเยา ไม่ถูกชุกเลือก
เหนื่อนั้นทำได้ เพราะฉะนั้นข้าพเจ้าขอ
เสนอให้รัฐบาลเพิ่มหลักการ ขาย ส่ง
ลงไปด้วย

พ.อ. พระบริภัณฑ์ยุทธกิจ (รัฐ-
มนตรีว่าการกระทรวงการเศรษฐกิจ):
เรื่องนี้เป็นเรื่องที่ลำบากมาก ถ้าเราจะใช้
การบังคับสำหรับพ่อค้าที่ขายส่งแล้ว จะทำ
ให้เกิดความกระทบกระเทือนเป็นอันมาก
อย่างที่ข้าพเจ้าจะชักตัวอย่างให้เห็นได้ว่า
โรงสี โดยมากเขามีกระสอบบ้านไว้ใช้
เวลาที่เกิดการขาดแคลนกระสอบบ้านแล้ว
โรงสีต่างก็ซื้อกระสอบบ้านทุนไว้ใช้ ถ้า
กฎหมายออกไปใช้บังคับอีกก็จะเป็น ทาง
ที่จะทำให้พวกที่รู้ตัวว่าจะขาดแคลนและ
ซื้อเก็บไว้ต้องถูกบังคับให้นำไปขาย แก่ผู้

ที่ไม่ได้ซื้อเตรียมไว้เช่นนั้น ก็จะเป็นการลำบาก แต่อย่างไรก็ดีในเมื่อเกิดฉุกเฉินแล้ว พระราชบัญญัติป้องกันการค้ากำไรเกินควรฉบับนี้ ควรให้อำนาจคณะกรรมการกลางบังคับให้ขายได้เหมือนกัน

นายสว่าง สนิทพันธุ์ (สุพรรณบุรี) : ตามพฤติการณ์ที่เป็นอยู่เวลานี้ ในสายตาที่ข้าพเจ้าสังเกตมาแล้วรู้สึก ว่าถ้าไม่มีสินบนให้แก่ผู้นำจับแล้ว ความผิดชนิดนั้นนานๆ จะนำจับกันได้สักรายหนึ่ง แต่ถ้ามีสินบนเราจับกันได้บ่อย ๆ ตัวอย่างเช่น ผื่น เหล้าเถื่อน เป็นต้น การที่จะจับผู้กระทำผิดได้ก็ต้องติดสินบนกันทั้งนั้นแทบทุกราย เพราะผู้รับสินบนนำจับก็ตาม ก็ยังมีผลทำให้ผู้กระทำผิดเหล่านั้นคิดหลบได้อีก แต่ว่าพระราชบัญญัติป้องกันการค้ากำไรเกินควรนี้ เราได้ออกกันมาหลายฉบับแล้ว เท่าที่ข้าพเจ้าได้สังเกตดูรู้สึกว่ามีผู้ที่ประพฤติผิดพระราชบัญญัติฉบับนี้อยู่เป็นจำนวนไม่น้อยเหมือนกัน แต่ว่าเราไม่ค่อยจะได้เห็นมีคดีขึ้นสู่โรงศาลหรือถ้าจะมีบ้างก็เพียงเล็กน้อย ทั้งนี้เพราะว่าเราไม่มีการให้สินบนนั่นเอง เมื่อเรามีการให้สินบนเช่นนี้ยังมีสมาชิกเพื่อนข้าพเจ้า คนหนึ่ง สงสัยไปใน

แง่ที่ว่าจะทำให้ผู้ที่ประพฤติตนไปในทางทุจริต ทำให้ผู้ที่สุจริตได้รับความเดือดร้อน จึงขอร้องให้รัฐบาลวางวิธีการระดมเงินขึ้น ข้าพเจ้าเชื่อแน่ว่ารัฐบาล คง จะได้วางระเบียบไว้ให้รัดกุมยิ่งขึ้น แต่ยั้งวิตกว่าทั้งๆ ที่ให้มีผู้รับสินบนนำจับก็ตาม ก็ยังเกรงว่ายังไม่พอ ทั้งนี้เพราะมาตรา ๑๖ ทีวีมีความว่า ผู้ใดฝ่าฝืนไม่ขายสิ่งของตามความในมาตรา ๑๑ ทีวี มีความผิดต้อง ระวางโทษปรับไม่เกิน สาม บาท มาตรานี้เรามีความมุ่งหมายที่จะให้ผู้กระทำผิดนั้นนอกจากเสียค่าปรับเป็น พินัยหลวงแล้ว ยังจะต้องให้เสียค่านำจับคือสินบนอีกด้วย ทั้งนี้เมื่อผู้ทำผิดมีเงินเสียก็ไม่สู้กระไร ผู้ที่รับสินบนย่อมได้รับสินบนเสมอ ทั้งนี้ปัญหาที่ว่าผู้ทำผิดเป็นถนน อัดคักหรือมีแต่ว่าไม่นำมา ชำระด้วยเหตุหนึ่งเหตุใดก็ตาม เขาย่อมจำแทนตามกฎหมาย ปัญหาเมื่ออยู่ว่าเงินค่าสินบนนำจับนั้นใครจะเป็นผู้ใช้ เมื่อไม่มีเงินใช้ก็ย่อมจะทำให้เสียน้ำใจสำหรับผู้หวังที่จะได้รับสินบนเป็นการตอบแทน รัฐบาลจะกรุณาใช้เงิน ประเภทหนึ่ง ประเภทใดหรือตั้งเงิน ประเภทหนึ่ง ประเภทใดไว้ให้แก่ผู้นำจับจะได้หรือไม่ ทั้งนี้เพื่อจะ

ให้พระราชบัญญัตินี้ ได้ผลสมบูรณ์ยิ่งขึ้นตาม
ความปรารถนาของรัฐบาล

พ. อ. พระบริภัณฑ์ยุทธกิจ (รัฐ-
มนตรีว่าการกระทรวงการเศรษฐกิจ):
เรื่องนี้เป็นเรื่อง ปลีกย่อยพอที่จะพูดกัน
ในกรณีการได้ ข้าพเจ้าคิดว่ารัฐบาล
มีความยินดีที่จะฟังความเห็นของสมาชิก

นายฉ่ำ จรรย์เนตร์ (นคร-
ศรีธรรมราช): พระราชบัญญัติป้อง
กันการค้ากำไรเกินควรซึ่งรัฐบาลเสนอมา
นี้ เป็นฉบับที่ ๓ แล้ว ข้าพเจ้าสงสัย
เป็นอันมาก เพราะฉะนั้นก่อนที่จะสภาฯ
จะรับหลักการกฎหมายฉบับนี้ ข้าพเจ้า
อยากขอเรียนถามรัฐบาลและ โปรดชี้แจง
ให้แจ่มแจ้งด้วยว่า กฎหมายฉบับที่หนึ่ง
และที่สองที่ตราไว้แล้วนั้นรัฐบาลได้ปฏิบัติ
ตามกฎหมายนั้นแล้วโดยเคร่งครัดแล้ว
หรือ จึงออกกฎหมายฉบับใหม่อีกฉบับ
หนึ่ง กฎหมายฉบับใหม่ที่จะออกไปนี้
รัฐบาลรับรองได้หรือไม่ว่า จะไม่ให้การ
ค้ากำไรเกินควรนั้นเกิดขึ้น นี่เป็นหลัก
หนึ่งที่ข้าพเจ้าอยากจะ ขอ ถาม รัฐบาลเสีย
ด้วย แต่ว่าหลักการนี้ข้าพเจ้ายอมรับ
แต่ขอถามก่อนจะรับหลักการเสียก่อน นี่
ประการหนึ่ง

อีกประการหนึ่งเจ้าหน้าที่ผู้ซึ่งปฏิบัติ

ปฏิบัติตามกฎหมายฉบับที่แล้วมาและฉบับนี้
ในขณะนี้ฝ่ายบริหารมีกฎหมายใช้อยู่ทั่ว ๆ
ไปแล้ว บัญชีกฎหมายฉบับนี้เขียนไว้ว่า
ให้ประชากรร่วมมือกับเจ้าหน้าที่ในทาง
ปราบปราม หมายความว่ารัฐบาลไม่มี
ความมุ่งหมาย จะ ปฏิบัติแล้ว หรือจึงโยน
ความเดือดร้อนอันนี้ให้ราษฎรช่วยด้วย นี่
เป็นข้อหนึ่งที่ข้าพเจ้าอยากจะถามและยัง
กว่านั้นยังมีกฎหมายโยนความรับผิดชอบให้
ราษฎรอีกหลายประการเพื่อให้ราษฎรร่วมมือ
คราวนี้ในการร่วมมือของราษฎรนั้น
จะไปปราบปรามผู้ทำการ ขาย ปลีกดัง
กล่าว คือผู้ที่ซื้อซื้อในราคาที่ไม่เกินราคา
สูงสุดที่กำหนดไว้ตามมาตรา ๑๑ ทวิ
ตอนหนึ่ง กล่าวคือว่าราษฎรที่รัฐบาลจะ
ให้ร่วมมือตามกฎหมายฉบับนี้ นอกจาก
เป็นบุคคล ธรรมดาแล้วยังมี บุคคล ซึ่งมี
ความรู้ต่างกันอีกด้วยโดยหนึ่ง โดยเฉพาะ
อย่างยิ่ง ผู้ทำการ ขาย ปลีกส่วนมากเท่าที่
ข้าพเจ้าได้เคยซื้อ ได้เคยหาหลายครั้งนับไม่
ถ้วนแล้วมักจะเป็นคนไทย กฎหมายฉบับนี้
จะไม่เป็นภัยกับคนไทยที่ทำการค้าขายปลีก
อยู่ในบัดนี้กระนั้นหรือ เพราะปรากฏว่า
หลักการสำคัญเราจะปราบปรามพวกที่ทำการ
ขาย ปลีกไม่ใช่ปราบปรามพวกขายส่ง
เพราะฉะนั้นข้าพเจ้ารู้สึกไปอีกประการหนึ่ง

ว่าการที่เราจะ บังคับ หรือ ปราม ปราม
 พ่อค้าที่ขายของซุกเค็ดเนื้อ เราจะต้อง
 บังคับทั้งผู้ขายส่งมากๆ และผู้ขายปลีก
 ขนาดกันไป กล่าวโดยเฉพาะตั้งผู้แทน
 สงขลาได้กล่าวมาแล้วนั้นประเด็นหนึ่งที่จะ
 รวบรวมมาใน คำอภิปรายของข้าพเจ้าด้วย
 ซึ่งข้าพเจ้าไม่จำเป็นจะต้องอภิปรายซ้ำ เมื่อ
 เป็นเช่นนี้ประชาชน ก็จะต้องรับ ผิด ชอบ
 ร่วมมือปรามปรามพวกทุจริต และประการ
 ที่หนึ่งพ่อค้าไทยที่ทำการขายปลีกอยู่จะไม่
 ต้องรับผิดชอบ ใน การ ที่ จะ ถูก แกล้ง โดย
 ญาติคนไทยด้วยกัน เช่นโดยวิธีการเอา
 เหล้าเดือน ไปยัดแล้วก็จับตั้งนี้เป็นต้น
 รัฐบาลได้คำนึงถึงเหตุผลถึง ข้าพเจ้า อภิ-
 ปรายมาแล้วบ้างหรือไม่ นี่ข้าพเจ้า
 อยากรจะทราบ

ทำการแทนประธานสภาผู้แทน
 ราษฎร: เมื่อไม่มีผู้ใดอภิปรายแล้ว ข้าพ-
 เจ้าขอให้ที่ประชุม วินิจฉัยว่าสมควรจะรับ
 หลักการแห่งร่างพระราชบัญญัตินี้หรือไม่
 สมาชิกยกมือพร้อมเพรียงกัน

ทำการแทน ประธานสภาผู้แทน
 ราษฎร: เป็นอันว่าที่ประชุมรับหลัก
 การแห่งร่างพระราชบัญญัตินี้ไว้พิจารณา
 ต่อไป ส่งกรรมการสามัญหรือวิสามัญ

พ.อ. พระบริภัณฑ์ยุทธกิจ
 (รัฐมนตรีว่าการกระทรวงการเศรษฐกิจ-
 กิจ): ขอส่งกรรมการวิสามัญ และขอ
 เสนอจำนวน ๕ นาย

ทำการแทนประธานสภาผู้แทน
 ราษฎร: รัฐบาลขอเสนอให้ส่งกรรมมา
 ธิการวิสามัญ ๕ นาย เมื่อไม่มีผู้ใดมีความ
 เห็นเป็นอย่างอื่น ข้าพเจ้าถือว่าที่ประชุม
 นี้อนุมัติให้ส่งกรรมการวิสามัญ จำนวน
 ๕ นาย ต่อไปขอให้เสนอชื่อ

พ.อ. พระบริภัณฑ์ยุทธกิจ
 (รัฐมนตรีว่าการกระทรวงการเศรษฐกิจ-
 กิจ): รัฐบาลขอเสนอ ๒ นาย คือ ๑.
 นายเทียน บุณนาค ๒. หลวงประภิตติ
 สหกรณ์

ม.ล. ต้อย ชุ่มสาย (ประจวบ-
 คีรีขันธ์): ข้าพเจ้าขอเสนอ นายถวิล
 อุกถ

มีสมาชิกรับรอง

นายทองอยู่ เอี่ยมบุญอิม
 (นนทบุรี): ข้าพเจ้าขอเสนอ นาย
 จันทเขตต์ ฉัตรภูติ

นายจันทเขตต์ ฉัตรภูติ
 (ชลบุรี): ข้าพเจ้าขอเสนอ ขอเสนอ
 นายฉ่ำ จำรัสเนตร์

มีสมาชิกรับรอง

นายเฉลา เตาลานนท์(ตราด):
ข้าพเจ้าขอเสนอนายจำลอง คาวเรือง
มีสมาชิกรับรอง

ทำการแทนประธานสภาผู้แทน
ราษฎร: ครบแล้ว ต่อไปขอให้เลขาธิการ
สภาฯ อ่าน

เลขาธิการสภาผู้แทนราษฎร :
๑. นายเคื่อน บุณนาค ๒. หลวง
ประภคคิสทกรณ ๓. นายถวิล อุดล
๔. นายจำลอง คาวเรือง ๕. นายนำ
จำรัสเนตร์

ทำการแทนประธานสภาผู้แทน
ราษฎร: แปรญัตติภายในกี่วัน

พ. อ. พระบริภักดิ์ ยุทธกิจ
(รัฐมนตรีว่าการกระทรวงการเศรษฐกิจ):
แปรญัตติภายใน ๑ วัน

ทำการแทนประธานสภาผู้แทน
ราษฎร: รัฐบาลเสนอให้แปรญัตติภายใน
๑ วัน จะมีผู้ใดมีความเห็นเป็น
อย่างอื่น

ไม่มีสมาชิกมีความเห็นเป็นอย่างอื่น

ประธานสภาผู้แทนราษฎร :
เมื่อไม่มีผู้ใดมีความเห็นเป็นอย่างอื่น
ข้าพเจ้าถือว่าที่ประชุมอนุมัติ

ในวาระต่อไปขอให้พิจารณาร่าง
พระราชบัญญัติว่าด้วยการอพยพครอบครัว

ครัวไปทำการกสิกรรม พุทธศักราช
๒๔๘๓ ของนายฟอง สิทธิธรรม

นายฟอง สิทธิธรรม (อุป-
ราชธานี): ข้าพเจ้าขอเสนอร่างพระ-
ราชบัญญัติว่าด้วย การ อพยพ ครอบครัว
ไปทำการกสิกรรม พุทธศักราช ๒๔๘๓
ก่อนอื่นข้าพเจ้าขอกราบเรียนท่านสมาชิก
และท่านผู้ที่มีเกียรติทั้งหลาย เพื่อเตือน
ความจำ เผื่อว่าท่านจะไม่ได้นำร่าง พระ
ราชบัญญัตินี้มา เพราะเป็นเวลานานข้ามปี
มาแล้วร่างพระราชบัญญัติ ฉบับนี้มีหลัก
การอยู่ ๒ ข้อ คือ ๑. เพื่อควบคุมการ
อพยพครอบครัวไปทำการ กสิกรรมมิให้
เกิดเสียหาย ๒. เพื่อส่งเสริมให้ราษฎร
อพยพไปทำการกสิกรรมมากยิ่งขึ้น

เหตุผลนอกจากที่ได้เขียนไว้ในร่าง
พระราชบัญญัตินั้นแล้ว ข้าพเจ้าขอกราบ
เรียนดังต่อไปนี้ ร่างพระราชบัญญัตินี้
ได้เสนอมาด้วยความคิดเห็นอันได้จาก
ทฤษฎีหาได้ พระราชบัญญัตินี้ข้าพเจ้า
ได้รวบรวมมาจากข้อเท็จจริงและเหตุการณ์
ซึ่งเกิดขึ้นจริง โดยเฉพาะอย่างยิ่งก็คือที่
เกิดขึ้นแล้ว ในภาคอีสาน อันเป็นจังหวัด
ซึ่งข้าพเจ้าได้รับเลือกตั้งมา ข้อเท็จจริง
นั้นที่ว่าราษฎรส่วนมากเป็นชาวนา เมื่อ
ได้บุกเบิกทำที่ของตนให้เต็มที่แล้ว แต่

ไม่ได้รับผลในชั่วอายุของเขาหรือสองชั่วอายุคนดังนี้ เป็นต้น เห็นว่าที่ที่เขา กำลังทำอยู่นั้นจะไม่ใช่ประโยชน์ในการ กสิกรรมยิ่งขึ้น ยกตัวอย่างราษฎรจาก ร้อยเอ็ด สารคาม อพยพมานครสวรรค์ และลพบุรีเหล่านี้ เป็นต้น หรือมิฉะนั้น ก็วนเวียนอยู่ภายในภาคอีสานด้วยกัน ทั้ง นี้เพื่อจะตั้งตนให้เป็นหลักแหล่งแต่ที่ว่า ในการอพยพนั้นมีข้อกำหนดอยู่หลายประการ ทั้งข้าพเจ้าได้เขียนไว้แล้วในต้น รางเหตุผลที่เสนอต่อสภา ฯ นี้แล้ว ข้อ เสียหายที่สำคัญนั้น คือราษฎรที่อพยพ ไปนั้นไม่ได้ทราบว่าจะแผ่นดินที่เขาจะไป อยู่ในพื้นที่ใดเพียงใด เพราะเหตุว่า เขาไม่มีสถิติหรือไม่มี จดหมาย เหตุอะไร บันทึกเอาไว้ เพียงแต่ได้รับบอกกล่าว จากญาติพี่น้องของเขา ก็เมื่อพากันขาย ทรัพย์สินสมบัติแล้วก็อพยพไป แต่ครั้นพอ ไปถึงแล้วกลายเป็นที่ไม่ดีที่น่าจะตั้ง หลัก แหล่ง ก็จำเป็นจะต้องไปทนทุกข์เรื้อรอน หาที่อยู่ ถ้าปะเหมาะเคราะห์ก็ตั้งหลัก แหล่งได้ ถ้าหากว่าไม่สามารถจะทำได้ก็ มีหนทาง ๆ หนึ่ง คืออพยพกลับบ้าน ใน การอพยพกลับบ้านนี้ทำให้เขาได้รับความ ลำบากเป็นสองต่อ คือที่ไร่นาก็ได้ขาย ไปหมดแล้ว ทั้งทรัพย์สินสมบัติก็ไ้จำหน่าย

ใช้สอยไปบ้างก็มี กลับมาก็กลายเป็น หลักลอยซึ่งเป็นการ ทำให้เขา ได้รับผล ร้ายมากกว่าเดิม และทั้งเขาก็ไม่มีอะไร ควบคุมคุ้มครอง แต่ถ้าเขาปฏิบัติตาม พระราชบัญญัติว่าด้วยที่ดินว่าด้วยป่าแล้ว เขาก็ตั้งหลักแหล่งได้ตามใจสมัคร ผล ร้ายเกิดขึ้นแก่ รัฐ หรือ ชุมชน ในอนาคต เป็นอันมาก ข้าพเจ้าจะกราบเรียนเพียง แต่ข้อที่สำคัญ คือ ในการตั้งหมู่บ้านนั้น เราจะเห็นว่าเดิมทีเดียวและแม้กระทั่ง บัดนี้หมู่บ้านที่ตั้งอยู่เป็นปึกแผ่น ไม่ได้มี แผ่นผั่งอะไร สักแต่ว่าจะตั้งที่ไหนก็ ตั้งไป และโดยเฉพาะลัทธิกลัวอะไร ต่าง ๆ ยังมีอยู่ในจิตใจของราษฎร คือ ตั้งบ้านเรือนชิดกัน พอบ้านใหญ่โตเข้า ก็หาที่ขยับขยายไม่ได้ พอทางฝ่ายปกครอง ต้องการจะตัดถนนก็จำต้องย้ายกัน เกิด ความไม่สะดวกทั้งเจ้าหน้าที่และราษฎร ด้วย คราวนี้ในการที่จะบุกเบิกที่ทำไร่ ทำนา นั้น ราษฎรไม่ได้คำนึงถึงอนาคต และผล ประโยชน์ที่ตนจะได้รับ ใน ระยะ นั้นไกลเป็นประมาณ เช่นเขาได้รับจริง ที่ดินที่เป็นที่ว่างเปล่าแต่บังเอิญที่นั้นเป็น ป่าที่จะมี ประโยชน์ หรือ เผอิญที่นั้นเป็น ต้นน้ำ เขาก็ทำลายป่าผลร้ายจะทำให้เกิด แก่ชุมชนหรือ รัฐหรือ ตัวของเขาเองใน

อนาคตด้วย นี่เป็นต้นเหตุที่ข้าพเจ้ายก
มากล่าวแต่เพียงพอสมควร

นอกจากนั้นได้กล่าวในเหตุผลซึ่ง
ปรากฏในร่างนั้นแล้ว ท่านทั้งหลายย่อม
ทราบอยู่แล้วว่าการกสิกรรมนั้น ที่ข้าพ-
เจ้ากราบเรียนมา ทงหมดนั้นเป็นการส่งเสริมและควบคุมในบางประการ แต่ทว่า
ในการที่จะทำกสิกรรมให้เป็นหลักแหล่ง
ล่าสนขนนั้นก็ต้องอาศัยความรู้ดี อาศัย
มีคินคิตด้วย แต่ทว่าราษฎรเหล่านั้นอพยพ
ไปแล้วไม่ได้รับความรู้เท่าที่ควร เช่น
เป็นต้นว่าความรู้ในเรื่องการทำกสิกรรม
นั่นเองก็ไม่ได้รับ ไม่ได้มีการควบคุม
ส่งเสริมแม้แต่ประการใด เรามีโรงเรียน
อาชีพประเภทกสิกรรม คือโรงเรียนตาม
จังหวัดต่าง ๆ นักเรียนเหล่านั้นเป็นลูก
ของชาวไร่ชาวนาแต่ในทางปฏิบัติเมื่อได้
เรียน ออก ไปแล้วก็ไม่ ได้ ปฏิบัติจริงจัง
ข้าพเจ้า ได้ร่างมาใน พระราชบัญญัตินี้ว่า
ถ้าหากว่าราษฎรที่อพยพไปนั้นไปตั้งหลัก
ฐานในที่ใด เราก็ให้ความรู้เขาโดยทาง
เจ้าพนักงานผู้ไปตรวจแลเรียกเขาประชุมและชี้แจง ซึ่งความจริงรัฐบาลก็ทำ
อยู่แล้ว เช่นโดยทางวิทยุกระจายเสียง
โดยทางเจ้าหน้าที่เกษตรกรรมเป็นต้น
แต่ไม่มีกฎหมายใดบังคับ ฉะนั้นในร่าง

พระราชบัญญัตินี้ข้าพเจ้าจึงบังคับไว้ดัง
นี้ เพื่อประโยชน์ของเขานั้นเอง ในการ
ที่เจ้าพนักงานไปเรียกประชุมชี้แจงนั้นก็
เพื่อจะได้เป็นความรู้สำหรับราษฎรที่จะ
ทำการกสิกรรมนั้น ถ้าหากว่าราษฎร
เหล่านั้นมีความรู้ทำได้ดีก็ว่าพวกที่ไม่
อพยพแล้ว จะเห็นได้ว่าวิชากสิกรรม
แผนปัจจุบันนั้นควรจะได้รับเอาปฏิบัติ-
บัติ ราษฎรทั่ว ๆ ไปที่ไม่รู้ในชายแห่ง
พระราช บัญญัตินี้ก็ได้รับความพอใจ
นอกจากนั้นในปัญหาเรื่องที่ดิน ซึ่งข้าพ
เจ้าได้กราบเรียนมาแล้วว่าไม่ทราบที่ดิน
หรือแล้ว จึงขอความอนุเคราะห์จาก
รัฐบาลในการตรวจสอบ

ร่างพระราชบัญญัตินี้เมื่อได้ร่างขึ้น
แล้ว ก็มาคำนึงถึงราษฎรที่อยู่ในที่คับ
แคบ เช่น ราษฎรพวกหนึ่งซึ่งข้าพเจ้าไม่
ได้ดูแล ซึ่งมีการยากจนและเดือดร้อน
ในเรื่องที่อยู่กินเป็นอันมาก ด้วยเหตุที่
เรายังไม่มีวิธีการที่จะส่งเสริมให้ดีขึ้นกว่า
เดิม เราจะเห็นว่าคนบางพวกเข้า ๆ ขอ
ให้ได้ชด้น้ำซากาแฟสักแก้วหนึ่ง ขอให้
ได้ถูละครอาทิตย์ละครึ่งก็พอใจแล้ว โดย
ไม่ได้คิดถึงลูกหลานว่าจะเป็นเช่นไร แต่
เมื่อนึกถึงอนาคตของตนก็ไม่มีหลักแหล่ง
อยู่แล้ว เราจะเห็นว่ามืดกลางถนน

มากขึ้น เด็กหน้าโรงเรียนก็มากขึ้น เด็ก
เสเพลก็มากขึ้นที่เราถึงกับ ต้องออกกฎ-
หมายควบคุมมากขึ้นน นี่เป็นมูลเหตุ
จากผู้ที่ไม่มื้หลักแหล่ง ถ้าหากว่าท่าน
เป็นผู้ที่ ใช้ เหตุผล แล้วก็ยอมเห็น ตามที่
ข้าพเจ้าได้เรียนมานี้ แต่ถ้หากว่า เป็น
ผู้หญิง อนาคตของมารดาเด็กของเราต่อ
ไปก็ เป็นสิ่งที่ควรควบคุม ถ้าหากว่า เขา
เป็นคนที่อยู่แล้ว เขาจะยากจนสักเพียง
ไรก็กระเสือกกระสนหาเลี้ยงชีพเท่าที่เขา
จะทำได้ ผลจะเป็นอย่างไรนั้ก็คงจะ
ต้อง เป็น ไปดังที่ ข้าพเจ้ากราบ เรียนมา
แล้ว

อีก ประการ หนึ่ง ข้าพเจ้าขอ ให้
สังเกตเป็นข้อสุดท้ายว่า ร่างพระราช-
บัญญัติ นี้ ข้าพเจ้าได้ คัดค้น หาเหตุผลใน
การร่าง ตั้งแต่วาระแรกที่ข้าพเจ้าได้รับ
เลือกตั้งเข้ามาใหม่ แต่ความเข้าใจผิดใน
วิธีการของ พระราชบัญญัติ บาง อย่าง ทำ
ให้ข้าพเจ้าต้องเก็บเอาเรื่องนี้ไว้ และ
เสนอเข้ามาใหม่ แต่อย่างไรก็ดีหาได้ตรง
กับวิธีการของพระราชบัญญัติ จัดตั้งสห-
กรณ์นิคมไม่ พระราชบัญญัตินี้ข้าพเจ้า
สนับสนุนคนที่ตั้งใจ ทำมาหากิน อยู่แล้ว
ไม่ใช่ บังคับ คนที่ ทำมาหากิน อยู่แล้ว
ข้าพเจ้าจึงหวังใจว่าคง จะได้รับการพิจารณา

จากท่านผู้มีเกียรติ และโดยเฉพาะ
อย่างยิ่งจากรัฐบาลตามสมควรแก่เรื่อง
ชุมนุมอาหารหิระคดี (รัฐมนตรี
ช่วยว่าการกระทรวงมหาดไทย) : ใน
ความตั้งใจที่ประการหนึ่ง และในนโยบาย
แห่งร่างพระราชบัญญัตินี้ของผู้ร่างประ-
การหนึ่ง รัฐบาลขอรับรองร้อยเปอร์เซ็นต์
ว่ารัฐบาลเห็นด้วย แต่ปัญหาอยู่ที่ว่าการ
ที่เราจะช่วยให้ พวกเหล่านี้ได้ไปมี ที่ดิน
เป็นของตัวเองนั้น เราจะช่วยให้รูปไหน
เกี่ยวรัฐบาลได้ทำอยู่แล้วหลายวิธี วิธี
เหล่านี้ท่านสมาชิกผู้หนึ่งจะเห็นได้ว่า เรา
ได้จัดเป็นสหกรณ์นิคมและสหกรณ์นิคม ใน
สหกรณ์นิคมนั้น หมายความว่า จะต้องรับ
ผิดชอบต่างกันและแทนกัน หมายความว่า
เมื่อผู้ใดปกครองพร้อมแล้ว เราก็ให้
เป็นส่วนสัดไป แต่สหกรณ์นิคมนั้นหมาย
ความว่า เมื่อผู้ใดผู้หนึ่งได้ทำ เฉพาะส่วน
ตัวสำเร็จเด็ดขาด รัฐบาลก็ได้จัดการไป
ให้ดังที่ท่านจะแลเห็นได้ดังที่กรมประชา-
สงเคราะห์ได้ทำอยู่ ที่นี้รัฐบาลได้ทำมา
แล้วนี้เป็นทางที่จัดให้ทำเอง ไม่ใช่เป็น
เชิงบังคับ แต่ร่างพระราชบัญญัติของ
สมาชิกนั้นเป็นการบังคับคนสามฝ่าย คือ
ฝ่ายหนึ่งคือรัฐบาล ถูก บังคับให้จำต้อง
สร้างที่และจัดนิคมไว้ อีกฝ่ายหนึ่งก็คือ

ราษฎรผู้จะเข้าอยู่ในนิคมนั้น หาได้ถูก
บังคับในเบื้องต้นว่า จำต้องเข้าในนิคมไม่
แต่เมื่อเขาอยู่ในนิคมแล้วจะต้องถูกบังคับ
ว่าจะต้องทำอะไรต่อไป ส่วนอีกพวก
หนึ่งนั้น คือพวก ที่มีที่ดินอยู่เดิมแล้ว ก็
จะต้องถูกบังคับด้วยเหมือนกัน

เพราะฉะนั้นท่านสมาชิก จะเห็นได้
ว่าจะบังคับทางฝ่ายรัฐบาล ว่า จะต้องจัดที่
ไว้ให้แก่ราษฎรนั้น เป็นจำนวนเงินที่เรา
จะลงไปนั้น ถ้าท่านสมาชิกจะพิจารณา
ในเรื่องกรมประชาสงเคราะห์ ในเรื่อง
กสิกรรมจำนวนเพียงสองแห่ง จะเห็น
ได้ว่าเป็นจำนวนไม่น้อยทีเดียว และถ้า
เราจัดทำทั้งประเทศ และถ้าพวกนั้นไม่
เข้ามาอยู่แล้ว เงินเราก็ออมเสียไปมาก
ในการที่จะลงทุนไป อย่่างไรก็ซ้ำพเจ้า
ขอกล่าวยืนยันอีกครั้งหนึ่งว่า ถ้าเราทำทั้ง
ประเทศแล้ว งบประมาณที่มีอยู่ก็ไม่พอ
แน่ วิธีการที่บังคับให้ราษฎรให้เขาเข้า
มานั้นจะเป็นการทุนหรือไม่ เท่าที่รัฐบาล
ได้ศึกษาเรื่องนี้มา ของเรามีแปลกกว่า
ของคนอื่นเขาอีกอย่างหนึ่ง กิจการต่าง ๆ
นั้นพลเมืองของเขาพยายามที่จะเข้าไปทำ
เอง แต่ของเรานั้น คงชนแล้ว จึงต้อง
พยายามดึงให้เข้ามาอีก นี่แหละจะเห็น
ว่าเป็นของยาก ถ้าหากว่าจะสร้างชนทั่ว

ทั้งประเทศก็เห็นจะลำบาก

ที่นี้พูดถึงบ้าน อุดหนุน กสิกรรม
ถ้าเรามุ่งหมาย จะให้เขาทำพืชผล อย่่าง
เดียวแล้วผลแห่งกสิกรรมจะไ้้งานมาก
เราจะต้องมีส่วนอื่นประกอบเป็นต้นถนน
หนทาง การที่เราจะศึกษาในเรื่องนี้เราจะ
ต้องลงทุนไม่น้อยทีเดียว ดังนั้นรัฐบาล
จึงมีวิธีเดิน ก็ค่อย ๆ ทำในทางกสิกร
นิคมและสหกรณ์นิคมขึ้นเป็นแห่ง ๆ และ
หาวิธีที่ให้ราษฎรสนใจ และหาวิธีการ
เพื่อพิจารณาหาทางให้เหมาะสมกับพื้นที่
ที่รัฐบาลได้ดำริอยู่แล้ว แต่ว่าในความ
คิดของท่านยังไม่เอาเข้าไป ในการที่
รัฐบาลจะดำเนินการเป็นขั้น ๆ นี้ ในการ
ที่รัฐบาล จะจัดทำนั้น ก็คือการ บำรุง ชนบท
นั้นจะได้มีองค์การต่าง ๆ ซึ่งไปทำให้
ท้องถิ่นที่เป็นชนบทให้เป็นประโยชน์ขึ้น
ส่วนพวกที่ต้องการที่ดินและอะไรก็ตาม
อาจจะไปอยู่ที่ ๆ กรมการจัดตั้งขึ้นก็ได้
เพราะฉะนั้นเพื่อสงวนเวลาขอเรียนสั้น ๆ
ว่า ขอให้ท่านสมาชิกผู้นั้น ยับยั้งไว้ก่อน
เถิด เอาไว้ตอนที่บำรุงชนบทนั้นเราก็
มาพูดกันอีกที แต่อย่างไรก็ตามเรื่องนี้
รับไม่ได้ งบประมาณที่มีอยู่ไม่พอที่จะทำ
จึงขอเรียนไว้สั้น ๆ เช่นนี้

นายจำลอง ดาวเรือง (มหา-
สารคาม) : ร่างพระราชบัญญัติว่า
ด้วยการอพยพครอบครัว ไปทำการ กสิ-
กรรม ของท่าน สมาชิกที่เสนอเข้ามา
ข้าพเจ้าเห็นด้วยในหลักการ จึงขอสนับสนุน
ในหลักการที่ท่านสมาชิกได้เสนอเข้า
มาสู่สภาฯ นี้ หลักการใหญ่ ๆ นั้นซึ่ง
ตามร่างนี้มีว่า เพื่อควบคุม การอพยพ
ครอบครัวไปทำการ กสิกรรม มิให้เกิดผล
เสียหายและแยกย่อย ๆ ว่า เพื่อช่วยผู้
ที่ต้องการอพยพครอบครัวไปตั้งหลักฐาน
การอาชีพได้รับพื้นที่ประกอบอาชีพที่ สม
ความมุ่งหมายและป้องกันความล้มจมเนื่อง
แต่การอพยพครอบครัว ในข้อนี้ ท่าน
สมาชิกผู้เสนอได้ยกข้อเท็จจริงสนับสนุน
ร่างพระราชบัญญัติของท่านเองแล้ว ว่า
การอพยพครอบครัว ของราษฎร นั้นโดย
เฉพาะในภาคอีสานที่อพยพกันไปโดยมาก
ไม่ได้สอบสวนภูมิประเทศเสียก่อนว่า จะ
ประกอบอาชีพใดได้บ้าง หรือมีป่าที่ว่าง
อยู่พอที่จะขยายกิจการ ของคนได้เพียงใด
การอพยพครอบครัว นั้น อพยพ ไป โดย
เตาสุ่ม หรือ ส่งคน ไปเพียง สองสาม คนว่า
ตำบล นั้น ท้องที่ นั้น มีภูมิ ประเทศ พอ จะ
อาศัยอยู่ได้ก็อพยพไป โดยไม่ได้คำนึง
ว่าจะอยู่ได้สักปี นี้เป็นข้อบกพร่องอัน

หนึ่งซึ่งเมื่ออพยพไปแล้วภูมิประเทศไม่
อำนวยให้ เช่นเป็นเนินดินฟ้าอากาศดี แต่
พออีกปีหนึ่งเกิดฝนแล้ง ไม่ได้ผล ดังนั้น
เป็นต้น ก็อพยพไปมาทำให้ต้องเสียทรัพย์สิน
เงินทองในการขนข้าวของไปมาทำให้
กลายเป็นคนยากจนและทำให้เป็นกรณีที่
รัฐบาลไม่พึงประสงค์ คือทำให้ประพศิต
คนไปในทางที่ไม่สมควร ซึ่งก็เนื่องจาก
เหตุความจริงบีบบังคับ

ส่วนในข้อสองที่ว่าเพื่อบำรุงวัตถุ
ของชาติไว้นั้น ข้อนี้ข้าพเจ้าจะไม่อภิ-
ปราย เพราะเหตุว่าการอพยพไปตั้งบ้าน
ใหม่นั้น เมื่อจัดระเบียบให้ดีแล้ว การ
ควบคุมวัตถุให้ดีที่ท้องถิ่นใหม่ก็จะเป็นไป
ด้วยดีกว่าที่เป็นอยู่นี้ ผลของร่างพระ-
ราชบัญญัตินี้ก็เพื่อ จะจัดการแก้ไขให้เป็น
ผลดีขึ้น เมื่อสักครู่นี้เราก็ได้ผ่านร่างพระ
ราชบัญญัติสาธารณสุขไปและพระราช-
บัญญัติสาธารณสุขก็มี เกี่ยว ถึง การ วาง
ระเบียบและจัดสุขลักษณะ ให้อยู่กันเป็น
ก้อนเป็นกลุ่มมีอนามัยดีอยู่กันโดยถูกสุข-
ลักษณะ ที่เราได้ผ่านพระราชบัญญัติ
สาธารณสุข ไปนั้นก็โดยที่ราษฎร ของเรา
ที่มีอยู่แต่ก่อน นั้น จัดการ บ้าน เรือน ที่อยู่
อาศัยไม่มี ระเบียบเป็นเหตุให้เกิดโรคภัย
ทั้งนี้เพราะเราได้รู้แล้วมาแต่ต้นเมื่อ ที่

ผู้แทน ราษฎร จังหวัดอุบลราชธานี เสนอ
 มานักเห็นว่า เมื่อมีการจัดตั้งชนและวาง
 แผนผังบ้านเมือง ให้เข้า ในระเบียบที่ดี
 แล้ว การจัดสุขลักษณะ ก็จะจัดไป ได้โดย
 ง่าย และในข้อที่ว่า เพื่อให้การกสิกรรม
 ของ ราษฎร ถูกต้อง ตามทาง วิทยาศาสตร์
 กสิกรรม ในเรื่องนี้ข้าพเจ้าไม่ใช่ผู้เชี่ยวชาญ
 ในทางวิทยาศาสตร์ แต่มีความคิด
 เพื่อที่จะมุ่งหมายว่าเวลานี้เรารับรองกัน
 ว่าราษฎรเรา ประกอบ การ กสิกรรม โดย
 ชักกับหลักวิชาซึ่งฝ่ายเทคนิคนั้น เห็นว่า
 วิธี การที่ ราษฎร ปฏิบัติอยู่ ไม่ถูกต้อง กับ
 หลักวิชา เราจึงต้องออกกฎหมายหลาย
 ฉบับเช่น กันนาและ คุนาและพระราช-
 บัญญัติป่าไม้ พระราชบัญญัติที่เกี่ยวกับ
 การ กสิกรรม ซึ่งว่าด้วย ทางเทคนิคแล้ว
 โดยมาก รัฐบาลและผู้เสนอ มักให้เหตุผล
 ว่า เพื่อให้ถูกต้อง ตามหลัก วิทยาศาสตร์ที่
 ราษฎร กระทำอยู่ ทุกวันนี้หาได้ถูกต้อง
 ตามหลักวิชาไม่ มักทำกันไปตามบุญตาม
 กรรมเป็นวิธีที่ชกกับหลักวิทยาศาสตร์

ทีนี้เมื่อเราได้ควบคุม วางแผนการ
 อย่างนี้แล้ว ข้าพเจ้าคิดว่าวิธีการที่จะให้
 ราษฎร เข้าใจและทำตามหลักวิทยาศาสตร์
 นั้นเป็นวิธีการดีกว่าที่ปล่อยให้ราษฎรทำ
 เอง มาจัดการแก้ไขเสียใหม่ดีกว่า อีก

ประการหนึ่งเพื่อส่งเสริมให้ราษฎรอพยพ
 ไปทำการกสิกรรมยิ่งขึ้น ในข้อนี้ในหลัก
 การ ได้ ชยาย ไว้ว่า ให้ ราษฎร โดยเฉพาะ
 อย่างยิ่งจำพวกที่ไม่มีอาชีพเป็นหลักแหล่ง
 และนิยมกระทำการกสิกรรม คำว่านิยม
 กระทำการกสิกรรมนั้น เวลานี้โดยมากผู้ที่
 อวดอ้างว่าตนนิยมกสิกรรมนั้น ข้าพเจ้า
 เห็นว่านิยมในทางทฤษฎี แต่ในทางปฏิบัติ
 ้วยังไม่มีผู้ใดตั้งใจ ประกอบการกสิกรรม
 ให้เป็นหลักฐาน เป็นต้นว่าข้าพเจ้ายัง
 ไม่เห็น กสิกร ใดตั้งใจมุ่งหน้า ประกอบ
 อาชีพในทางกสิกรรมจริง หรือมุ่งหวังใน
 ทางอื่นจึงทำตนเป็นกสิกรเพื่อประโยชน์
 อีกอย่างหนึ่ง เพราะฉะนั้นเมื่อพระราช
 บัญญัตินี้ผ่านสภาฯ ออกไปแล้ว ก็จะเป็น
 ผู้แทน ราษฎร คนหนึ่งที่จะให้ ประชาชน
 ชาวไทยและชาวต่างประเทศเห็นว่า แม้
 ราษฎรพลเมืองเอาใจใส่ในการกสิกร

ในข้อ ข. มีว่าเพื่อกระจายพลเมือง
 และอาชีพต่าง ๆ นั้น ก็เพราะเวลานี้เรา
 เห็นว่าในเมืองหลวงหรือเมืองใหญ่ ๆ โดย
 เฉพาะ กรุงเทพฯ มีพลเมืองอาศัยอยู่
 กับคั่งและมีพลเมือง นิยม ไหลเข้ามา ยัง
 นครหลวงซึ่งทำให้พลเมืองที่อพยพเข้ามา
 นั้นได้รับความเสียหาย นอกจากมารับ
 ในทางดีแล้ว ทางเสียก็มีเหมือนกัน คือ

ความอึดอั้นนั้นจะทำให้ผู้ที่มีความคิดเห็น
 ไม่ใช่ ประพฤติตน ไปใน ทางที่เสียต่าง ๆ
 เช่น ประพฤติตน เป็นนักเลง ซึ่งเป็นทาง
 เสื่อมเสียแก่ประเทศชาติมาก การที่รัฐ-
 บาลไม่เข้าใจพลเมืองหรืออาชีพของราช-
 ฏรให้ทั่วประเทศนั้นเป็นวิธีการสนับสนุน
 ให้พลเมือง ไหลเข้าอยู่ใน พระนคร แห่ง
 เดียว ผลร้ายก็จะเกิดขึ้นว่ามีผู้ร้ายชุกชุม
 และยิ่งกว่านี้รัฐบาลก็เสนอพระราชบัญญัติ
 ผ่านออกไปเมื่อเร็ว ๆ นี้ เช่นพระ
 ราชบัญญัติ จัดหางาน ให้ผู้ ไร้อาชีพและ
 อะไรอีกข้าพเจ้าจำไม่ได้ นอกจากการ
 รวม พลเมืองเป็น เหตุหนึ่งที่เราต้องการ
 กระจายพลเมือง เราจะกระจายพลเมือง
 ได้วิธีอย่างไร ข้าพเจ้ามีความเห็นว่าใน
 พระนครหลวงนั้น ควรจะมีแต่เฉพาะผู้
 ที่ประกอบการใหญ่ หรือเฉพาะผู้ที่ศึกษา
 เท่านั้น ไม่ควร จะปล่อย ให้พลเมืองที่
 ละทิ้งไร่นาเข้ามาเป็นอันมาก กสิกรซึ่ง
 ข้าพเจ้าเห็นว่าในเวลาข้างหน้าอาจจะเป็น

ภัยอย่างยิ่งต่อประเทศเรา ในข้อต่อไป
 คือ ข้อ ค. ง. นั้นก็เป็นเหตุผลอย่างเดียวกับ
 กับที่ท่านสมาชิกและข้าพเจ้าได้เรียนมา
 แต่ข้าพเจ้า ได้ทราบ ว่ารัฐบาลยังมี ข้อคัด
 ค้านโดยอ้างเหตุว่าไม่มีงบประมาณเพียง
 พออย่างหนึ่งกับ อีกอย่างหนึ่ง ว่าวิธีการ
 เป็นวิธีการบังคับกับพลเมืองนั้น ข้าพเจ้า
 เห็นว่า วิธี การเช่น นี้ ไม่ใช่ วิธี การ อย่าง
 เดียวกับ สหกรณ์ หรือ วิธี การ ที่รัฐบาล
 กระทำอยู่ เช่นกสิกรนิคม ข้าพเจ้าขอ
 สนับสนุนคำอธิบายของสมาชิกเจ้าของ
 ญัตติว่าร่างพระราชบัญญัติฉบับนี้ ไม่ใช่
 บังคับ กสิกรต้องอพยพไปจึงเป็นการ
 ช่วยเหลือกสิกร ผู้ที่อพยพไปแล้วให้มีถิ่น
 ที่อยู่ดีขึ้น ตามเหตุผลที่สมาชิกได้เสนอ
 มา ข้าพเจ้าจึงเห็นว่าควรรับหลักการ
 ไว้พิจารณา

ทำการแทนประธานสภาผู้แทน

ราษฎร : หมทเวลา

เลิกประชุมเวลา ๑๗.๐๐ นาฬิกา

คณะกรรมการตรวจรายงานการประชุม

ทองอยู่ เขียมบุญอิม	ประเสริฐ บัณฑิตสุนทร	ผู้ตรวจรายงาน
บุญช่วย ชูทรัพย์	ประสิทธิ์ ศรีสุชาท	..
ประสิทธิ์นรกรรม	ดิน จุฑะรพ	..
โมรา ณ ถलग	วิศิษฐ์ ลูกอินทร์	..
ราษฎร์วิณกิจ	สุรินทร์ สัพลากร	..
พิง ศรีจันทร์	เล็ก จารุณี	..
พันธ์ มุลาศาสตร์	สขันธ์ จิตรกติก	..
พุมเทศ กาญจนเสริม		
เลลาเตลาดานนท์		

ตรวจแล้ว ๒๑/ก.ค./๘๕

ทองเปลว ชลภูมิ
เลขาธิการสภาผู้แทนราษฎร

ป. วิเชียร ณ สงขลา
ประธานสภาผู้แทนราษฎร